

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ὦ, Ἡμαθία! ὦ Γῆ τοῦ Μακεδόνα!
Πατρίδα Γῆ, ψυχοδότειρα, ὁδηγήτρα,
ὁ γρανίτης σου κοιτίδα μας κι' ἀπὸ τὰ φῦτρα
ποῦ βλάσταιναν στὸν κόρφο σου
μᾶς ἔδρεψαν οἱ αἰῶνες.

Μπροστὰ κι' ὁλόγυρά σου ἡ μικροχῶρες σου
βαρίσκies, πετρωτές, μυρολουσμένες
φέρνουν, στήν προστασία σου θαρρεμένες,
τῆς χάρες των ὡς τὰ πελάγη
—μυριοπόδητες κόρες—

Καὶ μέσα στῆς μακρὲς νύχτες των χρόνων
ποῦ ἡ καταιγίδες τῇ μανία τους σέρνουν,
οἱ Ἡράκλειοί σου οἱ ὦμοι εἶναι ποῦ παίρνουν
τὴν ὁρμή ἀπ' τὰ χτυπήματα
καὶ τῇ δρῦμια τῶν πόνων.

Οἱ ἄχνοι, ἀπ' τῆς Ἐδέσεως π' ἀνεβαίνουν
τὴν καρδιά, οἱ καταρράχτες τῶν δρύλων
τὸ «Πνεῦμα τοῦ Τόπου» ἡ πνοή τῶν δασοφύλλων
δεντρῶν, περηφάνεια καὶ πίστι
τῆς ὑπάρξεις μας ραίνουν.

Κι' ὡς σὲ σκέπει τοῦ αἵματός σου ἡ περίσσια,
θεληματικά, ἡ θυσία προσφερμένη,
ὦ Ἑλλάδα Σύ! ὦ Ἑλληνία χαλκοντυμένη!
καταλάμπεις προβαδίζοντας
τῆς Τιμῆς τὰ Ἡλύσια.

Ἀγγελικὴ Κόντη

“ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ”

Του κ. ΑΧ. ΚΥΡΟΥ

Στης 12 Δεκεμβρίου 1942 ή «Όλγα», που είχε συνοδεύσει μία επιτρέφουσα νηοπομπή στην Άλεξάνδρεια, μαζί με τον αγώριστο πιά σύντροφό της, το «Πέταρντ», ξεκίνησε πάλι για να πάει πρώτα στη Βεγγάζη και από κεί στην Ιταλία. Στο κατεστραμμένο λιμάνι της Βεγγάζης, που μόλις είχε ελευθερωθεί από τη στρατιά του Μοντεγκόμερ, τα δυο αντιτορπιλικά έπρεπε να πάρουν πετρέλαιο. Έκεί, την νύκτα της 13ης Δεκεμβρίου, ύφιστανται αεροπορικήν επίθεση από Γερμανικά στούκας και την 8ην μ. μ. της 14ης ξεκινούν με ταχύτητα 25 μίλων δ'ά Μάλταν.

Τα δύο αντιτορπιλικά προχωρούσαν κανονικά, όταν στις 3 και 3' λεπτά ακριβώς ακούσθηκε ο χαρταεριστικός ήχος των βομβών. Βόμβες, που έρχοντο το Άγγλικό «Πέταρντ». Ο υδροφωστής της Αιμούργης, ο π' ειδικευμένος και πεπεισμένος από τους υδροφωστής της «Όλγας», παρέλαβε άμεσα το «Ασπινγκ» κατέβασε το υδροφώνό του και το έστρεψε προς το σημείο, από όπου είχαν ακουσθεί να πέφτουν οι βόμβες βάθους. Χωρίς καμιά δυσκολία μπόρεσε να βοηθήσει άμεσα την γέφυρά του υποβρυχίου, η οποία είχε υποβυθιστεί. Η είδηση που έδινε το μηχανήμα ήταν καθαρή και δεν επέτρεπε καμιά σύγχυση με την ήχώ που έκαναν το συμπλέον αντιτορπιλικό, τα «απόνευρά» του και οι βόμβες βάθους που έριχνε. Άμεσα ανέφερε στον κυβερνήτη, που όπως πάντα ήταν στην γέφυρά του, έπ'όνομα στη γέφυρά και που χωρίς κανένα δισταγμό έδωσε όλες τις διαταγές για την έτοιμότητα της επιθέσεως. Το αντιτορπιλικό εκκίνησε δολοχαχώς προς την διεύθυνση του υποβρυχίου, οι άνδρες των βομβών βάθους έπλησαν της θέσης των και έτοιμάστηκαν να ρυθμίσουν της βόμβες για την εκτόξευση, ενώ ο υδροφωστής Αιμούργης παρακολουθούσε συνεχώς την ήχώ του υποβρυχίου και μπόρεσε, με την βοήθεια του «υποτυπού» να δώσει την σκριθί θέσι του και την έκτασι του στόχου. Όταν υποβλήθηκε ότι η «Όλγα» ήταν σχεδόν επάνω από το υποβρύχιο, ο Μπάρμπας έδωσε διαταγή να ρυθμισθούν για την εκκίνηση των βομβών όπου τον έβλεπε να ήταν το υποβρύχιο και να ριχθούν δώδεκα βόμβες. Δεν έπρόφθαναν όμως να ριχθούν όλες και μετά την πέμπτη ο κυβερνήτης διατάξε να σταματήσει η εκτόξευση, γιατί εν τω μεταξύ επλησίαζε το Άγγλικό «Πέταρντ», που με τον ασύρματο υπηλύκων κυμάτων, ειδοποιούσε, ότι προχωρεί και αυτό σε συστηματική επίθεση κατά το υποβρύχιο. Έτσι υπήρχε ο φόβος να υποστή το φιλικό αντιτορπιλικό τα αποτελέσματα των βομβών. Δεν έπρόφρασε όμως και το «Πέταρντ» να αρχίσει την εκτόξευση των βομβών του, γιατί εκείνη ακριβώς την στιγμή το υποβρύχιο άρχισε να αναδύεται για να παραδοθεί. Σά, τρελλοί οι ναύτες του υποβρυχίου πετάχθηκαν από τον πυργίσκο έξω, ενώ το «Πέταρντ» που είχε πλησιάσει αρκετά, άναψε τον προβολέα του, έριξε το φως του επάνω τους και άρχισε να βάλει με το «Βίκερς» και τα «Ερλικόν», που έναντιον των. Ήταν Ιταλοί οι καυμένοι αυτοί οι ναυτικοί, και ούτε έπέρασε από το κεφάλι κανένας των, ότι θα μπορούσαν, ποιν βουλιάξει το σκάφος των, να αμυνθούν και χρησιμοποιήσουν, κι' αυτοί το κανονάκι των, όπως είχαν κάνει και οι δεκαπενταριά μέρες, μαρτίρα οι «Έλληνες ήρωες του «Τρίτωνος», όπως θα έκαναν ένα χρόνο αργότερα οι άλλοι ήρωες του «Κατώνη». Από έναντίως, έσήκωσαν ψηλά, στο έκτυφωτικό φως του προβολέως, τα μαθήλια των, σαν λευκές σημαίες, και έπειτα άνοιξαν να πέφτουν στη θάλασσα. Τα πυρά από το «Πέταρντ» έσταμάτησαν άμεσα. Η «Όλγα» που δέ, είχε κτυπήσει κι' αυτή με τα κανόνια της το υποβρύχιο, γιατί η θέσις της ήταν τέτοια, που γά μπορούσαν τα βλήματα να πέσουν, επάνω στο συντροφικό αντιτορπιλικό. Έκανε άμεσα «κράτες» κι' ο κυβερνήτης διατάξε να κατέβη ή λέμβος για να πε-

ρισυλλέξη τους ναυαγούς του υποβρυχίου. Οι περισσότεροι έφώναζαν με βραχνές και στρίγκλες φωνές, «Άγ'οιτο! Άγ'οιτο!», άρκετοί ήταν οι σόγυμοι και ένας μάλιστα ήταν έντελως γυμνός. Όσο μπορούσαν ταχύτερα κολυμπούσαν μέσα στα πανωμένα κύματα προς την Έλληνική βάρκα από όπου οι ναύτες μας τους βοηθούσαν όσο μπορούσαν, για να άνέβουν. Ο ναύκληρος έσκυψε για να σηκώσει ένα ναυαγό, που έφαινετο πιά εξαντλημένος και σαν λιποθυμμένος και δεν προσπαθούσε καθόλου να κολυμώσει. Με άληθινή φρίκη άφησε να ξαναπέσει στη θάλασσα αυτό που κρατούσε. Ήταν ένα άκέφαλο πτώμα, που κρατούσε άπάνω από τα κύματα το σωσίβιο που φορούσε. Ένας άλλος ναυαγός κολυμπούσε απ' εύθελος, προς το μέρος της «Όλγας» φωνάζοντας διαρκώς «Άγ'οιτο!» Από το κατάστρωμα του επέταξαν μια κουλούρα που έπεσε μακριά του. Όταν επλησίασε άρκετά, το επέταξαν ένα άουλι δεμένο με χονδρό σχοινί. Την στιγμή που επρόκειτο να το πιάσει και να σωθεί έβούλιαζε σαν μολύβι. Άλλος ένας άκόμα είχε προσπεράσει και έμεινε άρκετά πίσω από το άπ'τορπιλικό. Όταν έτελειωσε ή περισυλλογή των άλλων ναυαγών, η «Όλγα» έπέστρεψε λίγο προς τα πίσω και τον εύρηκε που κολυμπούσε άκόμα. Αυτόν κατάφεραν να τον σώσουν.

Είκοσδήποτε, όλω Ιταλοί σώθηκαν επάνω στην «Όλγα» και άλλοι 12 επάνω στο «Πέταρντ». Ίσως και οι δεκαπενταριά θα έχαθηκαν μαζί με τον Κυβερνήτη, που είχε σκοτωθεί από της βολές του πυροβολικού. Στους Ιταλούς που περιμαζεύθηκαν επάνω στην «Όλγα», ήταν ο πρώτος αξιωματικός κι' ο πρώτος μηχανικός του υποβρυχίου. Εμάζεψαν, τους ναύτες, με μια έντελως τυπική φρούση στο πορωαίο υποβρύχιο, ενώ οι αξιωματικοί έφίλοξεμήθηκαν στο καρρέ των αξιωματικών. Με άληθινή ανθρώπινη στοργή οι Έλληνες ναυτικοί περιπολήθηκαν όσο μπορούσαν τους άτυχους Ιταλούς. Εκείνη την στιγμή εξέχασαν και οι έγχροοι και οι πατρίδα των είχε τόσο άσχημα φεσθή και τόσο ένγκλημα διαπράξει έναντίον της Ελλάδος. Έθυμήθηκαν πως ήταν μόνο άνθρωποι, που είχαν δυστυχήσει, ναυτικοί που είχαν χάσει το καράβι των και μόλις σωθή από τον θάνατο μέσα στη πανωμένα νερά. Τους έδωσαν, ζεστά ρούχα να λυθούν, τους έδωσαν να φάνε από της δικές τους άτομικές κονσέρβες, τους προσέφεραν τσιγάρα και κονιάκ. Οι Ιταλοί, που ήταν τρομερά φοβισμένοι στην άρχή, συλλήλυν, όταν είδαν όλη αυτή την περιποίηση. Από την βάρκα κίόλας, όταν τους επήγαιναν στην «Όλγα» ρωτούσαν διαστακτικά:

—Σιέτε Ίγκλέζι;

—Όχι ρέ Ίγκλέζι! Γκρέκο! Γκρέκο! άπαντούσαν γελώντας οι δικοί μας ναύτες.

Οι Ιταλοί έμειναν κατάπληκτοι, όταν έμαθον αυτό. Είχαν, κάποια άόριστη συναίσθηση των ένγκλημάτων που είχε διαπράξει ή Ιταλία επέναντι της Ελλάδος και έφοβότο, ότι με κάποιο τρόπο θα έκαστο ή ήτοι τώρα να πληρώσουν τα ένγκλημάτα έκείνα. Η εύθελος και ή περιποίηση των Έλλήνων ναυτικών τους φάνηκε άπίστευτη, μερικά μάστα τους συνεκίνησε πραγματικά. Οι Άγγλοι σύνδεσμοι, που ήταν επάνω στο καράβι, παρακολουθούσαν με περιέργεια και ενδιαφέρον τις σκηνές αυτές. Και όταν οι Ιταλοί ναυνοί, ντυμένοι με της φόρμες ή της πατατούρας των, δικών μας ναυτών άνοιξαν να συνέσχωι, δεν μπόρεσαν να κρύψουν μια παρατήρησι των. —Πόσο σάς υιοάζουν οι Ιταλοί! είπαν στους Έλληνες συνάδελφους των. Δεν μπορεί κανείς να σάς έννοήσει.

Η παρατήρησις αυτή δεν άρεσε καθόλου στους θαλασσιούς μας. Δεν είπαν τίποτα, αλλά άσυνείδητα φυλάχθηκαν να ξεπληρώσουν, αυτήν την σύγκρισι.

ΑΠ' ΟΣΑ ΛΕΓΑΜΕ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΣΤΑΥΡΗ

ΑΛΚΥΟΝΗ ΚΑΙ ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ

Του κ. Π. Ε. ΣΕΓΔΙΤΣΑ

Έν'ω περπατάγαμε στ' άκρογιάλι, ποδών έρμιο, στ' άριστερό μπράτσο που μικρού λιμανιού, ο Μπαρμπα-Σταυρής άφησε ένα έλαφρό ξεφώνημα ευχαριστημένης έκπληξης.

—Τι είναι, Μπαρμπα-Σταυρή; ρώτησα.

—Ένα ψαροπούλι, μ' άπάντησε. Είχα μήνες και μήνες για να ιδω στο νησί. Όσο πάει λιγοστεύουν κι' αυτά, σαν τα ψάρια. Άλλοτες ήτανε όλόκληρα κοπάδια.

—Τι σόι ψαροπούλι;

—Ένα κοντόχοντρο πουλί, με μεγάλο κεφάλι και μακριά μύτη, μ' άρατα χρώματα.

—Α! θάνα! Άλκυονη, είπα. Δεν έχω ποτέ μου ιδωμένα ζωντανή.

—Νά, πίσω από τα βραχάκια χάθηκε.

Έγώ έκαμα μια κίνησι για να πάω προς τα εκεί, μ' ά γέρο-ψαράς με σταμάτησε με μια χειρονομία. Έπειτα έσκυψε, πήρε μια πέτρα και την έριξε προς το μέρος πουχε χαθεί. Άμεσα ένα μικρό χρωματιστό πράγμα, που μ' άναζε σαν πουλί, ξεπετάχτηκε κι' έπειτα κρύφτηκε πάλι στα βραχάκια, πειό μακριά.

—Τού χαλάσαμε την ήσυχία, είπα ο ψαράς χαμογελώντας.

—Μπας και ξέρες Μπαρμπα-Σταυρή, πότε γεννάει το ψαροπούλι και πόσα αυγά κάνει; τον ρώτησα έπειτα από λίγο.

—Είχα τόσες λίγες φορές κοτέτσι στο σπιτικό μου, άπάντησε, που δεν μπιρούσα ναχω και τέτοιο κοττερό! Μά γιατί ρωτάς;

—Νά, έτσι από περιέργεια, γιατί άλλοι λένε πως γεννάει δυο φορές το χρόνο, από 6—11 αυγά, τον Απρίλη και τον Ιούνιο, κι' άλλοι, οι πειό παλιοί, πως γεννάει μια φορά μόνα, τον Γενάρη ή στα Νικολο-Βάρβαρα, δηλαδή στις άρχες του Δεκέμβρη, που κάποτε ή ήμέρες είναι καλές, δε φυσάει δηλαδή και δε βρέχει. Το πράρμα είναι μπερδεμένο λίγο. Γι' αυτό σέ ρωτάς.

—Ξέω γ'ώ! είπα μ' άπορία ο ψαράς. Τι να σου πω! Πότε γεννάει δεν μπορώ να ξέρω. Δεν τάρδα πο-

πες να κλωσάμε τα πουλιά αυτά. Άλλά για να κάνουνε τόσα πολλά αυγά δεν το πιστεύω, γιατί έτσι θάτανε πολλά ψαροπούλια. Άλλά πουλιά, που γεννάνε λιγότερα αυγά απ' αυτά που λές, όπως έχω άκουσμένα, είναι και πειό πολλά. Έν'ω πιά ψαροπούλια πάντα ήτανε λιγοστά.

—Ωστε για την εποχή που γεννάνε δεν έχεις ιδέα;

—Όχι, δεν ξέρω. Μπορεί και να γεννάνε στα Νικολο-Βάρβαρα, μά μπορεί και μέσ' το καλοκαίρι. Μά έχω, τώρα που το σκέφτομαι έαρρώ πως θάνα το καλοκαίρι, γιατί τα ψάρια και τα πετούμενα, όπως ξέρω, κάρνουνε κα αυγά τους από τον Απρίλιο έως τον Ιούνιο.

—Ξέρεις πως άλλοιως λένε τα Νικολο-Βάρβαρα ή μπας κι' έχεις άκουστά με ποιές ήμέρες έρχότανε άπ'έκρη της άρχαίας εποχής;

—Χού! χού! Έκαμε ο άγαθός ψαράς. Πολλά μου ζητάς! Πού να ξέρω!

—Λένε πως πρέπει να είναι οι ίδιες με της Άλκυονίδες, γιατί της μέρες αυτές, πιστεύανε πως ή Άλκυονη, δηλαδή το ψαροπούλι, κλωσάει τ' αυγά του.

—Άλλη ιστορία κι' αυτή! Έκαμε ο γέρο-ψαράς.

—Όχι, Μπαρμπα-Σταυρή! Είναι ένα άμορφο παραμύθι, απ' αυτά που ξέρανε να φτεάνουνε με πόση χάρη οι άρχαίοι, έδω και τρεις χιλιάδες χρόνια.

—Αν είναι καλό το παραμύθι, λέγε το.

—Ακούσε, Μπαρμπα-Σταυρή, και θά κρίνεις. Και μάλιστα θ' αν είναι ένα, αλλά δυο παραμύθια, το ένα μεγαλούτσικο και τ' άλλο πειό μικρό.

—Άργισε από το μεγάλο πρώτα, έκαμε άνυπόμονα ο ψαράς, που ζετρελαινότανε για ιστορίες και παραμύθια.

Κάποτε στην παλιά Θεσσαλία ήτανε βασιλιάς ο Κήμης, ο γιός του Έσπερου, αλτουνού που λαμπερού άστρου, που όλοι μας ξέρουμε την άμορφή του, βασιλιάς δικαίος και ειρηνικός. Γυναίκα του ήτανε ή Άλκυονη, ή κόρη του Αίδου, που Θεοδού κράταγε τους άέρηδες κλεισμένους μέσα σε άσκιά. Κάποτε ο βασιλιάς αυτός, λυπημένος για το θάνατο του άδελφού του, θέλησε να πάει στην Ιωνία, δηλαδή έδω επέναντι κατά τη σημερινή Σμύρνη, για να συμβουλευθεί το μαγείο του Απολλώνος, επειδή νόμιζε πως οι Θεοί δεν τον εύνοούσανε πειά έπειτα από κείνη τη συμφορά.

—Νά, όπως πήγαμε ή νόνια μου στην κυρά-Λιζάρδαινα, που διάβαζε στα χαρτιά και στον καφέ! Ά χή! Τα ίδια κάναμε και τότες, διέκοιμε ο ψαράς.

—Η Άλκυονη δεν ήθελε να τον άφήση, γιατί φοβότανε το ταξίδι στο πέλαγο και τους άέρηδες, που έφερε ή δύναμι τους, από τον καιρό που μπειε στο σπήλι του πατέρα της, αλλά μπρος στην έπιμονή του, που πρότεινε να πάει μαζί του, Εκείνος όμως φοβήθηκε να μη κινδυνέψη ή άγαπημένη του γυναίκα, κι' έφυγε μοναχός του, άφοι ή βεβαίωσε πως θα ξαναγύριζε έπειτα από δυο καινούργια φεγγάρια.

—Πάνω κάτω σε δυο μήνες! Έκανε ο ψαράς.

—Οι φόβοι όμως της Άλκυονης βγήκανε άληθοί, γιατί σε μια νύχτα έξοπασε μια μεγάλη τρικυμία και το καράβι χάθηκε μ' όλους. Έτσι τα δυο καινούργια φεγγάρια πέρασαν κι' ο άστρας της δε γύρισε. Γι' αυτό ή Άλκυονη στενοχωριότανε κι' έκλαψε και παρακαλούσε τους Θεούς να προστατέψουνε τον άντρα της και πρόσφερε θυσίες και στη Θεά Ήρα. Ο Έσπερος, ο πατέρας του Κήμης, πούερε το τέλος του γιού του, από τη λύπη του είχε κρυφτεί πίσω από τα σύννεφα και δεν έδειχνε την άμορφή του.

Ένα βράδυ όμως ή Άλκυονη είδε στον ύπνο της τον άνδρα της να παρουσιάζεται και να της λέει, πως

από καρρό είχε πιγεί και δέν έπρεπε πειά να παρακαλή τους Θεούς. Τότε ή 'Αλκυόνη έκλαψε και τον παρεκάλεσε να την πάρη μαζί του στον "Αδη.

Αλλά με τα κλάμματα και την παραχή της ξύπνησε και μαζί μ' αυτή και οι ύπνρέτριές της, που άκουσαν της φωνής της. "Όταν ήμέρωσε ή 'Αλκυόνη πήγε στ' άκρογιάλι, ψηλά σ' ένα βράχο και συλλογίζονταν το όνειρό της και τα μάτια της ήτανε πλημμυρισμένα από δάκρυα. Μά σε μία στιγμή διέκρινε μέσα στα κύματα ένα πτώμα ναυαγού. Τότε συλλογίστηκε πώς τον κακομοίρη εκείνον θα τον περίμεναν ή γυναίκα του και τα παιδιά του κι' ο πόνος της δυνάμωσε. 'Αλλά σιγά σιγά τα κύματα έφεριναν το πτώμα προς τη στεριά και της φάνηκε πώς σ' αυτό άναγνώρισε τον άνδρα της. Μά τί, λοιπόν, τα κύματα πώς τον έφεραν πίσω;

Ο μεγάλος πόνος και ή ταραχή της την έκαμαν να μη συλλογισθ ή κίνδυνο και ψηλά από το βράχο, όπως στεκότανε, πήδησε για να φτάση στη θάλασσα. Μά πριν ακόμα την άγγισή είχε μεταμορφωθ ή σε πουλι, που άφνε παραπονετικές φωνές. Το πουλί ζύγωσε το πτώμα του πνιγμένου βασιληά και με τη μύτη του άγγισε τα γέλια του νεκρού.

Όταν οι θεοί είδαν ή μεγάλη αυτή άγάπη μεταμορφώσανε και τον άνδρα της σε γλάρο κι' έτσι το άγαπημένο εκείνο άνδρόγυνο, ποδχε χωρίσει ξαφνικά με τον θάνατο, έζησε στο μέλλον σαν δυο πουλιά.

— "Ωραίο παροιμύδι! είπε ίκανοποιημένα ο γέρο— ψαράς. Αυτοί οι παλιοί τα λέγανε καλλίτερα από τη νόνα μου. Μά για να ίδουμε το άλλο, το μικρό.

— Αυτό λέει, πώς ο Κήρυ και ή 'Αλκυόνη ήτανε ένα άνδρόγυνο φαντασμένο και θαρρούσανε πώς και οι δυο ήτανε άνώτεροι από τους θεούς! Γι' αυτό κι' εκείνοι τους τιμωρήσανε και τον άνδρα τον μεταμορφώσανε σε Γλάρο και την 'Αλκυόνη σε ψαροπούλι. 'Επειδή όμως αυτή κλώσσανε στα βράχια, κοντά στη θάλασσα, τα κύματα πολλές φορές, έπειδή ήτανε χειμώνας, της πέρνανε τ' αυνά της. Τότε αυτή έκλαυε και παραπονιότανε για την κακή της τύχη. 'Ο Ζεύς, ο θεός πάνω από τους θεούς, το πρόσεξε αυτό και τη λυπήθηκε και άπαγόρευσε στους άέρηδες να φυσάνε ή ήμέρες που κλώσσανε και γι' αυτό της είπαν ή 'Αλκυόνιδες ήμέρες, που πέφτουνε πάνω—κάτω με τα δικά μας Νικολο—βάρβαρα, καθώς λένε.

— Μά πολλές φορές στα Νικολο—βάρβαρα, είπε ο ψαράς, είναι κακοκαιρία φυσάνε άέρηδες, είναι τρικυμία, κύρο δυνατό. Τότε να ιδής τα αυγά της τι θα γίνονται!

— Μπάριπα—Σταυρή, έτσι το θέλει το παλαιμύδι. Γι' αυτό δέν είναι άπαραίτητο να ναι πάντα μπου—νάτσα!

— "Ωραίες ή ιστορίες γι' αυτό το άσχημοπούλι! είπε σε λίγο ο ψαράς. Κι' έχει μία κεφαλα και μία μύτη μικρού! Μά είναι σωστή όμορφα τα χρώματά του. Ζή κοπαδιαστό πάντα. Είναιε άλλότες πολλά εδώ στο νησί, μά τώρα και ποσά χρόνια άρχισαν να μνην πολυφάνουνται. Ποιός ξέρει γιατί! 'Ο παππούλης μου έλεγε πώς οι παλιοί πιστεύανε πώς ήτανε πουλι γουολίδικο. Δηλαδή, αν τώχες σπήτι, σου και το διατηρούσες, γάσσουνα πειό πλούσιος ή σε φύλαγε από τον κεραυνό! Μά ποιός τα πιστεύει, τώρα αυτά από μας! Τον καρρό πούμουνα μικρός, έψαχνα μ' άλλα παιδιά στ' άκρογιάλι μπας και βρούμε τίποτες φτερά του. Πολλές φορές είχαμε βρή. Μά τί σπουδαία χρώματα είχανε! Και μία φορά της έφαγα από τον κύρη μου, γιατί δέν πήγα σε μία δουλειά που με είχε στείλει, αλλά πήγαμε στ' άκρογιάλια για τα περφόμα φτερά του!

Κι' ο γέρο—ψαράς γέλασε χαρωπά στην άνάμνηση του παιδικού του παραστρατήματος.

— "Όστε έκανες και τέτοια στα χρόνια σου; είπε γελάωντας έγώ.

— Μά γιατί; Μπας κι' έγώ γεννήθηκα μεγάλος;

— Και σε λίγο, άφοι έμεινε σκεπτικός:

— Και δέ μού λ' ε; Γιατί στα Νικολο—βάρβαρα κάνει πότε—πότε, και μπουνάτσε, έω είναι στα γεμάτα ή άρχή—τι ή χειμώνα; Γιατί, θαρωδ, πώς δέ θα γίνεται από για να κλωσση τα αυγά του το ψαροπούλι!

— Τον καρρό εκείνο, Μπάριπα—Σταυρή, άπαντησα

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Βραχνό, λάερό πουλι του βράχου ο Γλάρος, κράχτης λευκός του άπείρου, φτερουγίζει ίχνεύοντας τα πέλαα και χυμίζει λιμός, πορφυρομύτης, μ' ένα θάρρος

σαν ίκουσάρος γαλίσσιος, όταν Σκάρος, Κολίος, Ζαργάνα ή Σπάρος άργυρίζει πλανεμένος ή έβπνοος. Δές, πώς σκίζει το άχανο κι' ως αϊθέριος πέφτει χάρος

στα ψιλά, που ψηλά στην έψη ομάδα πετιένται να σωθούν καταδιωγμένα από θανατερό θεριών σκοτάδι.

Γλάρε! Πόσες φορές στα περασμένα, στοιχειό μέσ' άπ' άφρους με είδες να βγαίνω και πά στη γάμπια όρθο μούδες να δένω;

+ Α. ΜΑΜΜΕΛΗ

Η ΠΗΓΗ

Στο χωριό μας μία πηγή άνανθρύζει από τη γή φέρνει άστείρευτε νερά κρυσταλλένιο, δροσερό.

Και με χάρι περισσή πολυτρίχια και κισσολ γύρω στα νερά της σκύβουν τη στολίζουν και την κρύβουν.

Κι' ο διαβάτης σταματά, φιλικά την χαιρετά, και στον ίσκιο εκεί κοντά της ξεκουράζετ' ο διαβάτης.

Και του δίνει αυτή νερό κρυσταλλένιο δροσερό, κι' ο διαβάτης εύλογεί τη φιλόξενη πηγή.

+ Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

έγώ, οι Μετεωρολόγοι, λένε πώς παρατηρείται μικροτέρα διαφορά άτμοσφαιρικής πίεσεως μεταξύ της Μεσογείου και της Βορεινής Ευρώπης, έπειδή ή πίεσις διατίεται σ' όλη σχεδόν την Ευρώπη. Κι' έτσι στην Ελλάδα γίνεται καλοκαίρια.

— Τώρα με πρόκοψες! Έκαμε γελάωντας δυνατό ο ψαράς. Μου μιλάς κινέζικα και θέλεις να σε νοώσω; — Γι' αυτό, Μπάριπα—Σταυρή, έάπρεπε, όσοι θέλουνε να γίνουνε ψαράδες, να περνά ε από ένα καλό Σχολείο, που θα τους μάθαινε ώρισιμένα πραγματά, όπως γίνεται σ' άλλα μ'ρη. πούνου ε πε ο πολλούς ψαράδες από μόν, μά και πε ο πολλά άκρογιάλια.

— Μακάρι να κάνουνε όσα Σχολεία θέλουνε, είπε ο ψαράς. Έγώ τώρα έωφλησα. Μά ως είναι, για τους παρακάτω. "Εστω κι' αν είναι για ά καταλαβαίνουνε μόνάα τα Κινέζικα ποδπες ποστήτερα, πόσθεσε γελάωντας, τα κινέζικα που δέν ξέρω αλλά θα είχα μάθει αν είχα πάει στο Σχολείο που λές.

Π. Ε. ΣΕΓΑΙΤΣΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ

Του κ. Π. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Από τον δριμύτατο Αίμο, έως τα περιγιάλια της Προποντίδος, ή Θράκη το χειμώνα χιονίζεται και παγεροί βορριάδες την δένουν και την παγώνουν. 'Η Μαύρη Θάλασσα από τη μία γεμάτη φουρτούνες και δυστυχήματα θαλασσινά, είδοποιεί τους Θράκας πώς ήρθαν τα Χριστούγεννα. 'Ο Αίμος και ή Στράντζα από βορριά και άνατολή, σκεπασμένοι από χιόνια, συμπληρώνουν της πληροφορες πώς φτάνει ή γέννησις του Χριστού. 'Ο "Εβρος γεμίζει την κοίτη του και άμέτρητοι παραπόταμοι πλημμυρισμένοι κατεβάζουν και χύνουν τα νερά τους στον μυθολογούμενο ποταμό, που αϊώνες αίωνων κυριαρχεί στη Θράκη, ζειδωρος όπως ο Νείλος, άλλ' όχι και δαμασμένος όπως εκείνος τώρα! 'Ο "Αρδας από δυσμάς κατεβάζει και κυλά τα νερά του από τη Ροδόπη. 'Ο Τόντζος ξεχύνεται από τον Αίμο γρήγορος, ο "Εργίνης από τη Στράντζα άφρισμένος και διασχίζοντας τις πλούσιες πεδιάδες άντικρύζει και δυναμώνει τον "Εβρο παρακάτω με τους τόσους παραποτάμους του. 'Η "Αδριανούπολις—άξέχαστη πολιτεία—χειμασμένη άπλώνεται πλούσια και καρπερή, τριγυρισμένη και περιπλεγμένη με τη συμβολή των τριών πλουτοφόρων ποταμών.

Τα σπαρτά κουκουλωμένα τώρα θερμαίνονται να σχηματίζουν ρίζες. Σφίγγει τη θλάσση το χιόνι. μά θερμαίνει της ρίζες που αυγατίζουν βαθύτερα στην καρπερή γή. "Ετσι θα μείνουν κάτω από το χιόνι ένα τρίμηνο για να πεταχτούν όρμητικά άμα χαράξη ο ήλιος έλεύθερος, σκορπίζοντας τα σύγνεφα, τα βαριά. 'Ο ζευγολάτης στο τζάκι του, που φλογίζει και θερμαίνει, και το κούρβουλο που καίεται και σφυρίζει το τρανόδι της φωτιάς άντάμα, συνδανίζει τη στιά, μαζεύει θρακιά, δάνει στο μπρούντζινο μαγγάλι, στολισμένο με σκουλαρίκια και άλλα ξόμπλια του τεχνίτη σκαλιστή και δημιουργού, συνδανίζει και όνειρεύεται άνοιξη καρπερή, το στόρι ένα μόνιμο και τον καρπό 30 βολές πάνω. Τρώγει το λαρδί του και της χοιρινές μπριζόλες, ροφά τον τραχανά του, πίνει το μαρότς να θερμανθ ή, άγλύφει το πιάτο με το μετέζια του, άνοίγει τα σταφυλαρμιά του με το νόστιμο γλυκό χυμό τους, τρώγει μαυρόθαλασσίτικο σκουμπρι και πράσο ώμό, νοστιμεύεται τη θεία λακέρδα της Νιάδας, χτυποχειλά κατεβάζοντας τον μποναμά στιφόν και κοφτερόν, που ξεδιψά τη γάσσα της γλώσσας και σιγοφέλνει τροπάκια σαρκοκοστιανά. Οι Θράκες όλοι ψέλνουν και ύμνολογούν στη ζωή τους.

"Ετσι ο ζευγολάτης προσμένει τα Χριστούγεννα. Μπήκε στη σαοακοστή και νηστεύοντας όνειροεύεται καλά Χριστούγεννα. Το χιόνι πάνω στο χιόνι στοιβάχεται παχύ. "Όλα άσπρα — κάτασπρα. Μόνο

οι καπνοί, που άνεβαίνουν ψηλά, καπνοί γκριζοί και ίσιοι προς τον ούρανό, αυτοί ζωντανεύουν το τοπίο του χωριού και του κάμπου, που σμήξανε τώρα μέσα στη λευκωσιά του χιονιού.

Το παζάρι των γουρουνιών, που θρηνολογούν και γρυλίζουν σπαραχτικά έφτασε. "Ηρθε ή ώρα τους. Θρεμμένοι, κατάπαχα, με τη μούρη και στο θάνατο άκόμα, έρευνούν τη γή, την κοπριά, το νερό που λιννάζει. Ζητούν να χορτάσουν τη βουλιμία τους—που μ' αυτήν ο Θεός τους στόλισε για να δείχνουν πώς έχουν χαρακτήρα — όδεύονται στη σφαγή και το θάνατο. "Όλοι στο παζάρι των γουρουνιών θα πουλήσουν ένα ή μισό γουρουνί, αν δέν έχουν να σφάξουν δικό τους. Νήστεψαν φαναστικά όλη τη μακρόσυρτη σαοακοστή, τώρα θα φάν μπριζόλα χοιρινή και θα κατεβάσουν κρασί παγωμένο και μυρωμένο. 'Ο Διόνυσος εύλόγησε τ' άμπέλια και το φθινόπωρο γέμισε τα βαρέλια τους, που τώρα άνοίγοντας τους πύρους ροφούν κρασί άφρισμένο και δυνατό.

Τα κελάρια των σπιτιών, που κρύβουν θησαυρούς — γιατί γι' αυτούς δωδεκάμηνο οι χωριανές δουλεύουν — χάρισαν την εύτυχία, οι χριστιανοί να νηστεύουν και να μεταλλάθουν. Τώρα θα γεμίσουν με τα άρτημένα, με τα καπνιστά μηριά του γουρουνιού, με τις καπνιστές μπριζόλες, με το λαρδί στην τσουκάλια την πήλινη στοιβαγμένο σε σαπούνι κι' άλατισμένο. Στους τοίχους θα κρεμαστούν τα χοιρινά ψαρονέφρια—τα λουκάνικα, θαυμαστά και διεγερτικά του λάρυγγα και της γλώσσας, για να σβύν η δίψα τους με τα θεριεμένα κρασιά του τελευταίου τρύγου, που το χινόπωρο έγινε τόσο πομπικός και διονυσιακός!

Και να οι μέρες έφτασαν. Και οι νύχτες διαδοχικά με την ήμερα έφεραν τον έσπερινό της μεγάλης ήμέρας. "Ενα χιόνι φρέσκο πέφτοντας παχύ, σε γιασεμιά και κρίνα και φύλλα σε φτερά πεταλούδας, άλλαξε πάλι την όψη του τοπίου. Τι φρεσκάδα γιονιού! Πάνοι κρέπονται από τις στένες. Μία μαύρη μπόρα με το βορριά μαυιασμένον κρυστάλωσε τις νεροσυρμές των κεραμιδιών και κούσταλλα και σταλαντίτες σχηματίσθηκαν στις άκρες της σκεπής. Πάγωσαν τα νερά, πάγωσαν τα ποτάμια. Τη γή σκέπασε ένα στρώμα λαμπερό χιονιού τυφλωτικό. "Απόψε θα το δρασκέλισουν όλοι, όταν κληθούν έχοντας τον ούσανό καθάριον με τα στρα άμέτρητα σαν την άμμο της θάλασσας κι' άστραποδόλα με το άστρο του Χριστού στον ούρανό κατάμεσθ λαμπερότατο, θα δρασκέλισουν. ως το γόνα θουτώντας, για να πάν στην έκκλησία, όπου Ιλαρά ή Παναγία άγκαλοφορούσα τους προσμένει

νά τους χαμογελάσει. Με τὰ μαλλιά χιτὰ στους ώμους, σάν ὁμηρικὸς ἱερέας, ὁ Παπαθανάσης θὰ τοὺς μυρώσῃ ὅλους μικροὺς καὶ μεγάλους, θὰ τοὺς μεταλάβῃ καὶ θὰ τοὺς ψάλῃ: «Τὶ θαυμάζεις Μαριάμ, τὶ ἐκθαμβήσαις τὸ ἐν σοί, ὅτι ἄχρονον υἱόν...»

Οἱ καμπάνες χτυποῦν ἁρμονικὰ καὶ οἱ ψυχές ἀναγαλιάζουν. Εἶναι ἡ ὥρα βαθειά, πού τὰστρα μιλοῦν σάν τὰ φανάρια τῶν καρabiών καὶ τὰ φῶτα τῆ συμβολικῆ τους γλώσσα.

Ἡ ἐκκλησοῦλα τοῦ χωριοῦ λαμποκοπά. Ἡ ἱλαναγία χαμογελά ἀπὸ τῆ θέσι της στους ἐργατικούς τῆς γῆς ἀνθρώπους. Ὁ Παπαθανάσης μέσ' τὰ χρυσά του ἄμφια, πού δυὸ φερές τὸ χρόνο τὰ φοράει, στῆς χρονικὲς μέρες τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἀναστάσεως, πού ποτὲ δὲ θὰ σβήσουν, μιά καὶ ἀνανεώνονται κάθε χρονιά, τοὺς ψέλνει τὰ τροπάρια τοῦ ὁρθρου καὶ οἱ ψαλτάδες παίρνοντας ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἄλλου τὸ θεῖο τροπάρι ψέλνουν μετῇ χωριάτικῃ ἀπλότητι παρὰφωνα καὶ μελωδικὰ ἀντάμα: «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε...»

Δυὸ ὄρες μέσα στοιβαγμένοι στὴν ἐκκλησοῦλα οἱ χωρικοί, καλοντυμένοι καὶ καθαροὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα προσεύχονται. Ὁ φτωχὸς πολυέλιος φωτίζει κατανυκτικά. Οἱ καντῆλες τσιτσιρίζουν μπροστά στὸ εἰκονοστάσιο, σκαλιστὸ ἔργο τέχνης, καὶ ὁ μικρὸς τροῦλλος τῆς ἐκκλησιᾶς μετῇ αὐστηρὴ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ, πού κρατᾷ ἀριστερὰ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ μετῇ δεξιᾷ εὐλογᾷ τὸ ποίμνιον τοῦ, δίνει θάρρος καὶ ἐλπίδες στους δουλευταδες τῆς γῆς. Τὴ δούλεψαν καὶ τὴν ἀνοιξί θ' ἀναδῶσῃ καρπὸ καὶ τὸν θεριστὴ θὰ πλημμυρίσῃ μετῇ ξανθὰ στάχυα τὸν κάμπο, καὶ τὸν ἀλωνιστὴ θὰ δώσῃ τὸν καρπὸ, πού στηρίζει τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ στὴ γῆ — στ' ἀλώνια.

Γράπ, γρούπ, γράπ, γρούπ, πατώντας στὰ χιόνια ξεχύνονται ὅλοι οἱ πιστοὶ μετῇ τὰ φανάρια στὰ χέρια, περίχαροι καὶ καθάροψυχοι. Σὲ λίγο θὰ ξεκλειδώσουν τῆς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους νὰ μποῦν παγωμένοι. Τοὺς περιμένει πῆζακι λαμπερό, φωτιά — θρακιὰ πλούσια καὶ ὁ τέντζερης, πού πλάγι στὴ φωτιά βρασμένος κρατᾷ θερμὸ τὸ πλούσιο φαγητὸ τῆς ἡμέρας: Χοιρινὸ κρέας μετῇ τουρσί λάχανο.

Θὰ φᾶν σὲ λίγο, θὰ τσούξουν κρασί θαυμαστὸ καὶ κατόπι θὰ κοιμηθοῦν εὐτυχεῖς γιὰ νὰ ξυπνήσουν ἀργὰ μετῇ τὸν ἥλιον πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα δέκα πῆχες ψηλά.

Ὁ Θρακιώτικος κάμπος γιορτάζει μέσα στὸ χιόνι, μέσα στὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀγαλλίασι τῇ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, πού αὐτὸς προφυλάγει τὸν ἀνθρώπο καὶ τοῦ χαρίζει, ὅταν θέλῃ, τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ, ὅπως πιστεύει ὁ Θρακιώτης.

Π. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΑΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Πλήρους Δημοτικοῦ Σχολείου Βέλλου Κορινθίας ἀπέστειλαν μέσῳ τοῦ ΕΕΣΝ τὸ κάτωθι γράμμα πρὸς τοὺς μαθητὰς τῶν Σχολῶν Marion τῆς Indiana.

«Ἀγαπητοὶ Ἀμερικανόπαιδες,

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος μᾶς ἔστειλε κυτῖα πλήρη παιδικῶν δώρων, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῶν Σχολῶν Marion τῆς Indiana. Τὰ δῶρα σας εὐμορφοῦσάν τῃς παιδικὲς ψυχές σας καὶ δεῖγμα τῶν ἀνθρωπιστικῶν αἰσθημάτων σας, μᾶς συνεκίνησαν. Πόσο σὰς θαυμάζομεν καὶ πόσον λαχταροῦμε μιά εὐκαιρία νὰ σὰς γνωρίσωμεν προσωπικὰ καὶ νὰ σὰς σφίξουμε τὸ χέρι.

Πρῶτοι Σεῖς ἀπὸ τὸν μαθητικὸν κόσμον ὅλης τῆς Οἰκουμένης μᾶς συμπονέσατε γιὰ τῆς σκληρῆς δοκιμασίας μας στὴν πολεμικὴ περίοδον καὶ πρῶτοι ἐσπεύσατε νὰ μᾶς τιμήσητε καὶ νὰ μᾶς διασκεδάσητε.

Ἡ κραταιὰ Πατρίδα σας σώζει τὴν Ἑλλάδα μας καὶ σεῖς οἱ νεαροὶ βλαστοὶ, τοῦ μέλλοντός της ἐλπίδες, εἰσθε οἱ πρῶτοι ἄγγελοι εἰλικρινοῦς γιὰ μᾶς συμπόνιας. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμὰ εὐχόμενοι ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν εἰς τοὺς γονεῖς σας καὶ σὲ Σὰς τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς τῶν καὶ σὰς βεβαιούμε πὼς ὅσο θὰ μεγαλώνωμεν θὰ μεγαλώνωμεν μέσα μας ὁ θαυμασμός, ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὴν εὐτυχισμένην Πατρίδα σας, τὴν κραταιὰν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν καὶ πρὸς ὑμᾶς τῆς χρυσῆς τοῦ μέλλοντός της ἐλπίδες.

Σὰς σφίγγουμε τὸ χέρι

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Δημ. Σχολείου Βέλλου Κορινθίας»

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Σκούπας Κορινθίας μέσῳ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ΕΕΣΝ ἔστειλαν πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς Συναδέλφους τῶν τὸ κάτωθι γράμμα:

«Ἀγαπητὰ καὶ εὐγενικὰ ἀδελφία μας Ἀμερικανόπουλα,

Ὅταν ἐκάναμε διακοπές γιὰ τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐλάβαμε τὰ δῶρα σας, πού στείλατε στὰ Σχολεῖα τῆς Πατρίδος μας. Ὅλα τὰ παιδιὰ αἰσθανθήκαμε μεγάλην χαρὰ γιὰ τὰ δῶρα σας. Ἐφάνηκατε πολιτισμένα καὶ εὐγενικὰ παιδιὰ. Βλέπουμε τὴν φροντίδα σας γιὰ τὴν δυστυχισμένη Ἑλλάδα, πού τόσα υπέφερε στὴν πολεμικὴ περίοδον. Μᾶς δώσατε μολύβια, σαποῦνα, διάφορα παιγνίδια καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν φροντίδα σας.

Σὰς εὐχόμεθα νὰ περάσετε ὅλη σας τὴ ζωὴ μετῇ χαρὰ, μετῇ ἀγάπη, ὑγεία καὶ εὐτυχία καὶ νὰ ζήσετε χρόνια πολλά.

Μετῇ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ

Οἱ μαθηταὶ Δημ. Σχολείου Σκούπας Κορινθίας»

ΠΑΛΗΟΙ ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΚΑΗΜΟΙ

Η ΚΙΒΩΤΟΣ

Τοῦ κ. ΚΛ. ΜΑΡΚΙΝΑ

Ἡ μνήμη, αὐτὴ ἡ κιβωτὸς τῶν ἀναμνήσεων, ὁ ἀντίλαλος τῆς ψυχῆς, πού ἄλλοτε μᾶς εἶναι δῶρο Θεοῦ καὶ ἄλλοτε κατὰρα καὶ κόλασις, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια καὶ οἱ ἄσπρες τρίχες πληθαίνουν στὰ μαλλιά μας, μοιάζει τὸν ὁδοιπὸρο πού φεύγει καὶ ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸ χωριὸ του, ἀπ' τὸν τόπο του. Σιγά-σιγά τὰ σπιτὰ καὶ τὰ δέντρα χάνονται ἕνα ἕνα καὶ ἐξαφανίζονται καὶ καταλίνει στὸ τέλος νὰ ξεχωρίσῃ μόνον καὶ νῆμα ψηλὸ καμπαναριό, κανένα θεωριωμένο πλατάνι. Κι' αὐτὰ τὰ τελευταῖα δράματα — τὸ πλατάνι καὶ τὸ καμπαναριὸ — ριζώνουν καὶ στοιχειώνουν στὰ μάτια του, εἰκόνες ἀναλλοίωτες, ἀκατάλυτα σύμβολα, συνιστάμενη ὅλων τῶν εἰκόνων καὶ ὅλων τῶν παραστάσεων, πού κλείνει μέσα τῆς ἐλόκληρῃ τοῦ χωριοῦ μετῇ ὅλες τῆς εἰκόνες του καὶ τὰ λογῆς-λογῆς δράματά του. Καὶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν μαγικὸ κύκλο — τὸν κύκλο τῆς ζωῆς μας — τὰ πρῶτα γίνονται ὕστερα καὶ τὰ ὕστερα πρῶτα. Ξεθωριάζουν καὶ σβύνουν, οἱ χθεσινὲς ἀναμνήσεις καὶ οἱ πρῶτες, οἱ παλιές, ξαναζωντανεῖν καὶ ὑπνύνονται μετῇ τὰ λαμπερά χρώματα τῶν πρῶτων μας χρόνων. Γιατὶ μέσα σὲ κάθε ἄνθρωπο ζῇ πάντα αἰώνιος καὶ ἀναλλοίωτος, ἕως τὴν ὕστατη πηρὴ του, ὁ μικρὸς ἐαυτὸς μας, τὸ παιδί πού ὑπῆρξαμε κάποτε, ἡ μικρὴ ὑπαρξὺς πού πρωτοπείκρυσσε κάποτε τὸ φαντασμαγορικὸ πανηγύρι τοῦ κόσμου, τὸ ἀσύλληπτο δράμα τῆς ζωῆς.

Ἀποθοοῦνται καὶ συμπιέζονται — καταχωιιάζονται κάτω ἀπ' τὴν σκόνῃ τῆς ἀνθρώπινης πορείας μας οἱ πρῶτες μας συγκινήσεις, οἱ πρῶτες παραστάσεις τῶν παιδικῶν μας χρόνων — μὰ δὲ σβύνουν καὶ δὲν πεθαίνουν. Καὶ ἔρχονται κάποιες ὄρες καὶ κάποιες στιγμές πού ξαναζοῦν ὁλόφωτες καὶ ὁλοζώντανες στὴν ἀνάμνησίν μας...

Καὶ νὰ κάθε χρόνο — καὶ ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια καὶ πὺ πολλὰ — κάθε χρόνο, λέω, σάν τὴ μέρα τῆς Ἑθνικῆς μας ἑορτῆς, τυραννικὴ καὶ καυτερὴ σάν λάσθα ἡφαιστείου, ἐμπνέει μέσα μου μιά ἀνάμνησις παλαιὰ, πολὺ παλαιά...

Ἦμουν παιδάκι μικρὸ (πόσο παράξενο μᾶς φαίνεται, ἀλήθεια πὼς ἦμαστε καὶ ἐμεῖς οἱ μεγάλοι κάποτε μικρὰ παιδιὰ — ἦμουν μαθητᾶκος τοῦ δημοτικοῦ σχολείου καὶ ἦταν παραμονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, παραμονὴ τῆς 25ης Μαρτίου. Μέρους πολλὰς πρῶτη μᾶς εἶχαν μάθει τὰ ἔθνη μᾶς τραγούδια, μέρας πολλὰς κάναμε τὴν προετοιμασία γιὰ τὴ μεγάλη γιορτὴ. Νὰ στολισθῇ τὸ σχολεῖο μετῇ δάφνες καὶ εἰκόνες. Ἐδῶ ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Καραϊσκάκης ἐκεῖ. Καὶ κάθε μέρα πρόβες στὰ τραγούδια, τὰ ἔθνη μᾶς τραγούδια.

Μὰ ἡ ἀνθρώπινη μοῖρα εἶναι πάρα πολὺ σκληρὴ κάποτε. Δυὸ μέρες πρὶν ἀπ' τὴ μεγάλη γιορτὴ ἀρρώστησα. Ἐβγάλα ἱλαρά. Πυρετὸς καὶ κρεββάτι. Καὶ νὰ φτάνουν ἕως ἐκεῖ οἱ ἀντίλαλοι ἀπ' τὸ σχολεῖο πού ἦταν λίγο παραπέρα, πενήντα-ἑξήντα μέτρα μακριὰ!

Καὶ μ' ὅλα τ' ἄλλα κατὰ γινώτανε. Ἡ λαμπαδηφορία ὅμως; Γιατὶ τὸ βράδυ τῆς γιορτῆς θὰ γινώτανε καὶ λαμπαδηφορία, μετῇ φανάρια χρωματιστά, κρεμασμένα ἀπὸ ἕνα μικρὸ καλάμι... Τὶ τραγωδία μᾶς μικρῆς παιδικῆς ψυχῆς! Καὶ τὸ φανάρκι παρατημένο καὶ περιφρονημένο νὰ περιμένῃ καὶ ν' ἀπορρῇ υἱνάχο του, καὶ ἔρημο καὶ σβυστὸ σὲ κάποια γωνιά...

Καὶ ἡ μεγάλη μέρα ἦρθε. Καμπάνες, σημαίες, τραγούδια, ψυχῆς ἀνιούσματα, χαρμόσυνοι ἀλαλαγμοί!

—Μητέρα νὰ πάω καὶ ἐγὼ λίγο:

—Δὲν κάνει, παιδάκι μου, μαλλώνει ὁ γιατρός...

Σκοτεῖνιασε ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ μικρὴ ἰσόγεια καμαροῦλα γέμισε θλίψι βαρειά. Τέσσερα μάτια δακρύζουν καὶ ἕνα χέρι τρεμουλιαστὸ ρυφερό — τὸ χέρι τῆς μάνας — χαϊδεύει τὸ παραμένο μέτωπο, σφουγγίζει τὰ κλαμένα ματάκια.

Συμβιβάζονται κάποτε οἱ ἄτυχοι μετῇ τῇ ζωῇ. Δέχτηκαν οἱ γονεῖς μου νὰ μοῦ κάνουν μιά τελευταία χάρι. Τὸ χρωματιστὸ φανάρκι ἀνεκλήθη στὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία καὶ ὅταν ἡ κἀδούσα λαμπαδηφορία περνοῦσε ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ σπιτί μας, τὸ κρατοῦσα καὶ ἐγὼ ἀπ' τὸ καλάμακι του μέσ' ἀπ' τὸ κλειστὸ τζάμι, καὶ μ' ὅλη τὴ δύναμι πού μοῦδινε ὁ πυρετὸς καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τῆς παιδικῆς μου ψυχῆς, τραγούδησα καὶ ἐγὼ «στὴν Ἀγία Λαύρα πρῶτα!».

Κι' ἔπειτα, ὅταν τὰ κινούμενα φῶτα ἀπομακρύνθηκαν καὶ ἔσθυσαν τῶν τραγουδιῶν οἱ ἀντίλαλοι, ἐξαπείσα στὸ κρεββάτι μου μετῇ κλαμμένα τὰ μάτια καὶ μ' ἕνα-δυὸ βαθμοὺς πυρετοῦ περισσότερο.

Πόσα χρόνια ἀπὸ τότε!... Κι' ὅμως, νᾶ, τοῦτη τὴ στιγμή πού γράφω, δὲν εἶναι μόνο ἡ μύτη τῆς πέννας μου ὕψη, εἶναι καὶ τὰ μάτια μου. Ἐτσι μᾶς συμβαίνει συχνὰ κάποιες χρονιὰς μέρες — Χριστούγεννα καὶ Πάσχα καὶ Εὐαγγελισμοῦ...

Κι' ὕστερα θέλουν νὰ λέν, μερικοὶ (χωρὶς νὰ τὸ πιστεύουν) «κάτω νὰ σῦνορα καὶ κάτω οἱ πατρίδες». Μὰ τότε τί θὰ τὰ κάνουμε τὰ συμπεπικνωμένα δράματα, ἡτὰ συνασθήματα καὶ τῆς ἀναμνήσεως πού φωλιάζουν μέσα μας αἰώνια καὶ ἀκατάλυτα; Μποροῦμε νὰ σβύσουμε τὸ χάδι τῆς μαλινούλας μας καὶ τὴ στοργὴ τοῦ πατέρα, τὸν ἥχο τῆς πασχάλης καμπάνας καὶ τὸ φεγγαράκι πού μᾶς ἔφεγγε κάποτε κάτω ἀπὸ μιά μικρὴ κληματαριὰ τῆς πατρικῆς αὐλῆς; Μποροῦμε νὰ σβύσουμε τὸ χρωματιστὸ φανάρκι μᾶς ἑθνικῆς γιορτῆς πού μέσα του φέγγει καὶ λαμπυρίζει μιά μικρὴ καὶ πάντα νη ψυχούλα παιδιοῦ;

Ὅχι — δὲν μποροῦμε νὰ τὰ σβύσουμε. Κι' ὅταν λέμε «κάτω οἱ θρησκείες καὶ κάτω οἱ πατρίδες» εἶναι τὸ ἴδιο σάν νὰ λέμε κάτω ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ! Καὶ χωρὶς ψυχὴ ζωὴ δὲν γίνεταί...

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΙΝΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ;

*Ένας μεγάλος, πολύ μεγάλος σπινθήρας. Ξέρουμε πώς πολλές φορές οι κεραυνοί κτυπούνε δένδρα, κτίρια, ανθρώπους και ζώα. Έπάνω σ' αυτό παλαιότερα πίστευαν ότι, σε περιπτώσεις θυέλλης, ο ουρανός έρριχνε ένα θλιμα που κτυπούσε αντικείμενα ή ανθρώπους. Αυτό πιστεύανε για κεραυνό, που έρριχνε ο Θεός για να τιμωρήσει εκείνους, που είχαν προκαλέσει το θυμό του. Οι αρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι πίστευαν κι' αυτοί ότι ο κεραυνός ήταν το όπλο του Διός, του Θεού των Θεών, που παρίσταναν περικυκλωμένον νιέται από μια τεράστια ηλεκτρική εκκένωση, που παρίσταναν σαν θέλος και άλλοιως πως.

Αλλά περισσότερο από εκατό χρόνια τώρα είναι γνωστό ότι δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα και ότι κεραυνός είναι ένας μεγάλος σπινθήρας, που γεννιέται από μια τεράστια ηλεκτρική εκκένωση, που στο στιγμιαίο πέρασμά της από τα σύννεφα ξωσ το έδαφος μας, είναι ικανή να κάνει μεγάλες, καταστροφές, σ' ό,τι την εμποδίζει, οικόδομημα, δένδρο, άνθρωπο ή ζώο.

ΓΙΑΤΙ Η ΓΗ ΔΕΝ ΣΥΓΚΡΟΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ;

Είναι γνωστό πως, η τροχιά που η Γη ακολουθεί μέσα στο διάστημα, ρυθμίζεται από την έλξη του Ήλιου, πράγμα που συμβαίνει και για τους άλλους πλανήτες. Κάθε λοιπόν τέτοιο ουράνιο σώμα «δεν μπορεί να βγί από την τροχιά του» και αυτός είναι ο λόγος που δεν συγκρούεται το ένα με το άλλο.

Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που σωματίδια, ξένα προς το ήλιακό μας σύστημα, μπορούν να εισδύσουν σ' αυτό και τότε να συγκρουσθούν με την Γη ή με άλλον πλανήτη του συστήματός μας. Οι κομήτες, π.χ., που θα μπορούσε κανείς να θεωρήσει για μικρούς κόσμους, κάπως ανεξάρτητους από το ήλιακό σύστημα, εισδύουν μέσα σ' αυτό και παρεκκλίνουν από την τροχιά τους, λόγω της έλξης που ασκεί σ' αυτούς ένας ή άλλος πλανήτης.

Η αερίωδης όμως φύσι τους κάνει μια σύγκρουσή τους μ' ένα τέτοιο σώμα, αν τυχόν ήθελε συμβή ποτέ, να μην έχει και τόσο φοβερά αποτελέσματα όπως θα μπορούσε κανείς να φαντασθή.

Ο Ζεύς, π.χ., είναι ένας πολύ μεγάλος πλανήτης σί τους μ' ένα από τα άστέρια που βρίσκονται πειό μακριά από τον Ήλιο. Γι' αυτόν τον λόγο επιδρά με την έλξη του αυτός της περισσότερες φορές στους κομήτες, πολλούς από τους οποίους κράτησε κοντά του και άλλους έκαμε να παρεκκλίνουν από την τροχιά τους. Φαίνεται μάλιστα πιθανόν ότι

ένας από τους δορυφόρους ή τα φεγγάρια του Διός, που ανέκαλύφθη πρό 35 ή 40 έτών, μαζί με τα άλλα είναι ουράνια σώματα που τραβήχθηκαν από την έλξη του γιγαντιαίου αυτού άστρου.

Και η δική μας Σελήνη δεν είναι άπιθανον να είναι ουράνιο σώμα ανεξάρτητο που εξέκλινε από την τροχιά του, έπλησασε την γήν και κρατήθηκε από την έλξη της, αν και πιθανότερον είναι η Σελήνη να αποτελούσε άλλοτε μέρος της Γης, από την οποία απέσπασθη και εκρατήθη έπειτα από την έλξη της.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΣΙΤΣΙΡΙΖΕΙ ΟΤΑΝ ΒΟΥΤΗΧΑΝ Σ' ΑΥΤΟ ΕΝΑ ΣΙΔΕΡΟ ΚΟΚΚΙΝΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ;

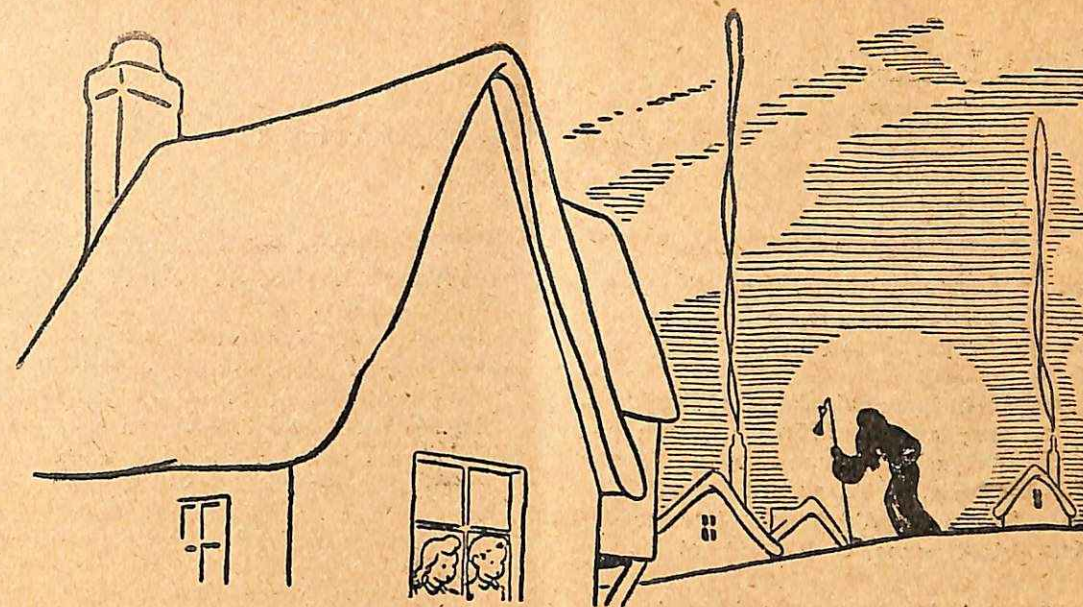
Το τσιτσίρισμα προκαλείται από το σκάσιμο που κάνουν μικρές φουσκίτσες με άεριο, που σχηματίζονται μέσα στο νερό. Μια τέτοια φουσκίτσα αποτελείται από σφαιρικού σχήματος υγρά ύλη, που περιέχει ένα οποιοδήποτε άεριο. Γενικά το άεριο αυτό είναι συμπιεσμένο και όταν ογκωθή απλώνεται και τότε λεπτύνει την ύλη από την οποία είναι καμωμένο το κάλυμα της σφαίρας, μέχρις ότου σκαστεί διαρραγή. Το άεριο τότε ξεφεύγει και σκορπίζεται στην ατμόσφαιρα, προκαλώντας μια μικρή έκρηξη που συγκλονίζει τα κύματα του αιθέρος και γεννάει τον κρότο που ακούμε. Θα έπρεπε όμως να ξέρουμε το αίτιο που γεννά αυτές της φουσκίτσες από το πυρακτωμένο σίδερο.

Ούτε το μέταλλο, ούτε το σχήμα έχουν καμια έπιρροή για τη γέννησή τους, αλλά μονάχα η θερμοκρασία του. Χωρίς αυτή το σίδερο που βουτάμε στο νερό δεν μπορεί να της προκαλέσει. Απ' όλη θερμότητα εξατμίζεται το μέρος του νερού που βρίσκεται σε έπαφή μ' αυτό και το μεταβάλλει σε άεριο. Το νερό αυτό, σε αερίωδη κατάσταση, ό,πως και ο άερας που περιέχεται εν διαλύσει στο ύδω νερό, σχηματίζουν της φουσκίτσες του θερμού και υπό πίεσιν αερίου, που περικλείονται από νερό σε υγρά κατάσταση. Έπειδή όμως είναι πιό ελαφρές, από το γύρω νερό, ανεβαίνουν στην έπιφάνεια όπου σκάζουν, όπως το ξεγήσαμε ποιο πάνω, προκαλώντας τον κρότο που ακούμε. Συγχρόνως το πυρακτωμένο σίδερο χάνει τη θερμοκρασία του και δεν άργεί να κρυώση αν το αφήσουμε στο νερό.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Ο ένοικιαστής.— Μά είναι αδύνατον να κατοικήση κανείς σ' αυτή την έπαυλη. Είναι γεμάτη παντίκους.

Ο ιδιοκτήτης.— Μά όχι, κύριέ μου, φοβούνται τους άρουραίους και δε ζυγώνει κανένας.

ΤΑ ΔΩΡΑ Τ' ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ

Της κ. Α. Θ. Κ.

Σάν θα περνάς, "Αγιε Βασίλη,
απ' τα καημένα μας χωριά,
τί θάχη ή χάρι σου να δώση
στά στερημένα μας παιδιά,
που'ν ή γωνιά τους ρημαγμένη
κι' είν' ή χαρά τους κουρσεμένη;

Μέσ' στα Χριστούγεννα, ριγώντας,
γευτήκανε την κοινωνία
τον έρχομό σου καρτερώντας:
Τί θάχουν την Πρωτοχρονιά;
Θά φέρνης ρούχα, γλυκά, χάρδια;
ή φτάνεις με τα χέρια σου άδεια;

Βαρεία πέρασαν έφτά χρόνια
μ' άθάσταχτες πικρές στιγμές.
Μέσ' στην καρδούλα που ματώνει
πηδογν τραλλά κι' ή 'πεθυμίες.
Φέρνεις το μαγικό βοτάνι
που της ζωούλες να γλυκάνη;

Δώρα στο σάκκο σου έχεις κρύψει
ή μήπως γέρνεις απ' τη θλίψη.
Ποιητικό μου, "Αγιε Βασίλη,
τί έχει, μέ σένα, ή μοίρα στείλει;

Παιδάκια άθωα, δοκιμασμένα,
ή φαντασία που σάς μεθά,
χαρά μου! αν φέρνω στο καθένα
τά μυριοπόθητ' αγαθά,
κάθε κορμάκι παιδικάκισο
με γειά και πλούτη να στολίσω.

Ποιος ξέρει αν όσα ο νοός σας πλάθει
θάναι στο ξεσκεπο καλάθι
ή θάν' το χέρι μου στεγνό.
Τά όσα συνάζουν καλές ώρες
κάποτε τά σκορπάν ή μπόρες
στο δρόμο μου το μακρινό.

Μά έχω θερμή μου εύχη κι' έλπίδα
να φέρνω φως και ζεστασιά
με της γαλήνης μιάν αχτίδα
να σάς γιατρέψω την καρδιά,
στά χείλη σας να ξαναδώσω
το γέλιο, που σάς μοιάζει τόσο!

Κι' ή όψες σας να ξεφανθίσουν
σαν θα γροικήστε τα πουλιά
στο πέταγμά τους να μηνύσουν
μια ευτυχισμένη Πασχαλιά.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΙΓΚΟΥΝ

Υπό J. LONDON

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

«Επί τέλους φθάσαμε έγκαιρώς στού φύλαρχου Νιμπλάκ και στούς Σκού. Έγινε εκεί μια γιορτή πούχε το ίδιο σχεδόν μεγαλειό με το ποτλάτς του Λιγκούν.

«Βρισκόμαστε εκεί, έμεις οι άλλοι οι Τσιλκά, με τούς Σίτκα, τούς Στίκην, πούναι γείτονες με τόν Σκούτ, τούς Βράγκελ και τούς Χουνάχ. Έπειτα ήταν οι Σένταουν και οι Τάλκο και οι γείτονές τους, οι Άουκ, Ήταν και άλλοι πολλοί, όπως οι Τόγκα, οι Κέικ, οι Σίγουος, οι Κασσιά, οι Στίκ, οι Γιούκαν.

Όλη η συνάθροιση ήτανε μεγαλειώδης. Όλοι οι άρχηγοί έπρεπε πρώτα να χαιρετήσουνε τόν Νιμπλάκ και έπειτα να πιούνε κουάς. Το κουάς μάς έμαθαν οι Ρώσοι να το φτιάχνουμε, όπως μούπε ο πατέρας μου, που τώχε μάθει από τόν δικό του. Άλλά ο Νιμπλάκ είχε προσθέσει και άλλα πράγματα μέσα σ' αυτό ζάχαρη, φαρίνα, μίλα ξερά και έτσι αυτό είχε γίνει ένα άνδρικό ποτό, δυνατό και νόστιμο. Δεν άξιζε θέβαια όσο οι «τρείς άστέρες», αλλά ήτανε καλό.

«Η γιορτή αυτή του κουάς ήτανε μόνο για τούς άρχηγούς, που ήτανε είκοσι επάνω-κάτω. Λόγω όμως της ηλικίας και της θέσεως του Λιγκούν, μού έπέτρεψαν να τόν συνοδεύσω, για να μορη να στηρίζεται πάνω μου και για να τόν βοηθήσω να κάθεται και να σηκώνεται όταν ήθελε.

«Έμπρός στο άνοιγμα της μεγάλης καλύβας του Νιμπλάκ, κάθε άρχηγός, σύμφωνα με τα έθιμα άφηνε το δόρυ του και το πουφέκι του, καθώς και το μαχαίρι του. Είναι περιττόν να πώ, γιατί θα το ξέρης ότι το δυνατό ποτό άνάβει το αίμα, ζωντανεύει τα παληά μίση και το χέρι γίνεται γλίγωρο. Είχα παρατηρήσει πως ο Λιγκούν είχε φέρει δυο μαχαίρια απ' αυτά άφηνε ένα έξω από την καλύβα και το άλλο τώχωσε κάτω από το σκέπασμά του, ώστε να μορη να το πάρη δίχως άργοπορία. Οι άλλοι άρχηγοί έκαμαν το ίδιο και άρχισα να σκέπτομαι τί θα γινότανε έπειτα.

«Οι άρχηγοί κάθισαν καθένας σύμφωνα με την καταγωγή του σ' ένα μεγάλο κύκλο, στη μέση της καλύβας. Έγώ καθόμουνα δίπλα στόν Λιγκούν, Στο κέντρον του κύκλου θρισκότανε το θαρέλι με το κουάς και δίπλα σ' αυτό ένας σκλάβος, για να το σερβίρη.

«Στην άρχή ο Νιμπλάκ μίλησε εύγλωττα και πολύ φιλικά. Έπειτα έκαμε νόημα και ο σκλάβος γέμισε από το θαρέλι ένα φλασκί και τώδωσε στόν Λιγκούν, που είχε την τιμητική θέσι, σύμφωνα με τα έθιμα.

«Ο Λιγκούν το άδειασε έως την τελευταία του σταγόνα, στηριζόμενος επάνω μου, έπειτα σηκώθηκε και μίλησε κι' αυτός. Είπε λόγια κολακευτικά για της πολυάριθμες φυλές, έτόνισε την ευγέ-

νεια του Νιμπλάκ πούδωσε μια τέτοια γιορτή, μίλησε για τα άγαθά της ειρήνης και στο τέλος έπαίνεσε το ποτό.

«Όλοι μίλησαν ύποχρεωτικά για τόν Νιμπλάκ και επαινέσαν το ώραίο ποτό. Ο τελευταίος όμως απ' αυτούς, ένας ψηλός και λεπτός, νέος με το μάτι ζωηρό, είχε εν τώ μεταξύ πιή και έπειτα έφτυσε χάμα χωρίς να πη λέξη.

«Νά μην επαινέση το ποτό ήτανε προσβολή· μά τι να πώ και για το φτύσιμο πούκαμε; Και όμως ως εκεί έφτασε το θάρρος του. Και ποιός ήτανε; Ένας άρχηγός της φυλής των Στίκ του Γιουκάν. Αυτό μονάχα ήτανε γνωστό.

«Όπως σού είπα ήτανε προσβλητικά όσα έκαμε και έδω πρέπει να προσέξης. Η προσβολή δεν ήτανε για τόν Νιμπλάκ, τόν άμφιτρύωνα, αλλά για τόν ευγενέστερο από όλους μας. Δηλαδή για τόν Λιγκούν.

«Κάθε θόρυβος είχε σταματήσει. Όλων τα βλέμματα είχανε στραφή προς τόν γέροντα εκείνον και όλοι τους περίμεναν να ιδούνε τι θάκανε.

«Τα μαραμμένα χείλια του δεν κάμανε καμμία προσπάθεια για να μιλήσουνε τα ρουθούνια του δεν κινηθήκανε και τα βλέφαρά του δεν χαμηλώσανε. Ο θόρυβος είχε σταματήσει. Θάλεγε κανείς πως νεκροί ήτανε καθισμένοι γύρω-γύρω μόνο πού κάθε άρχηγός έψαχνε κάτω από την κουβέρτα του να πιάση το μαχαίρι και κύτταξε τούς γείτονές του με δυσπιστία δεξιά κι' άριστερά. Έγώ ήμουνα παιδί σχεδόν την εποχή εκείνη· πολύ λίγα πράγματα είχα έως τότε ιδωμένα, έννοιωθα όμως πως τέτοιες στιγμές λίγες φορές της άπαντάει κανείς στη ζωή του.

«Ο άρχηγός των Στίκ σηκώθηκε, με τα βλέμματα όλων μας καρφωμένα πάνω του, έκαμε μερικά έήματα και στάθηκε μπρός στόν Λιγκούν.

— Είμαι ο Όπιτάχ, με λένε «Μαχαίρι» είπε.

«Ο Λιγκούν δεν του άπάντησε, ούτε τόν έκύτταξε και χαμήλωσε τα μάτια του.

— Είσαι ο Λιγκούν, συνέχισε ο Όπιτάχ. Σκότωσες πολλούς ως τώρα. Μά εγώ ζω άκόμα.

«Ο Λιγκούν δεν μιλούσε, μούκαμε όμως σημάδι και τόν βοήθησα να σηκωθή και να σταθή όρθιος. Έτσι, θά τόν περνούσε κανείς για ένα γέρικο έλατο, ξεκλαρισμένο, μά ικανό άκόμα να άνθέξη στις παγωνιές. Όπως είχε προσποιηθή ότι δεν άκουσε τόν Όπιτάχ, έκανε και πως δεν τόν έβλεπε και κρατούσε τα βλέμματά του καρφωμένα κάτω.

«Ο Όπιτάχ είχε φρυάξει και πηδούσε μπρός στόν γέροντα προκλητικά. Έπειτα άφηνε ν' άκουστη ένα τραγούδι που έξυμνούσε το μεγαλειό το δικό του και της φυλής του και έβριζε τούς Σιλκάκ και τόν Λιγκούν. Έπειτα εξακολουθώντας την κωμωδία αυτή, πέταξε μακριά την κουβέρτα του, στριφογύρισε το μαχαίρι του και έκαμε κύκλους φωτερούς μ' αυτό μπρός στο πρόσωπο του γέροντα. Το τραγούδι του αυτό ήτανε το τραγούδι του θανάτου.

«Ο Λιγκούν έστεκε πάντα άκίνητος. Έβλεπε τόν

θάνατο να τόν περιτριγυρίζει και δεν τόν φοβότανε. Το γυαλιστερό μαχαίρι περνούσε μπρός από τα μάτια του κι' αυτά δεν έκλειναν, τα βλέφαρά του δεν κάνανε την παραμικρή κίνηση.

«Σε μια στιγμή ο Όπιτάχ ζύγωσε δυο φορές το μαχαίρι στο πρόσωπο του Λιγκούν και το αίμα άναπήδησε από το μέτωπο. Τότε ο Λιγκούν μούκανε σημάδι να τόν βοηθήσω να περπατήσει, γέλασε ειρωνικά μπρός στη μούρη του Όπιτάχ και μ' ένα κίνημα τόν απομάκρυνε όπως απομακρύνει κανέναν από το δρόμο του κάποιο έμπόδιο.

«Έγώ ήξερα και καταλάβαινα πως το να σκοτώση τόν Όπιτάχ μπρός σε είκοσι άρχηγούς, άνωτέρους απ' αυτόν, θάτανε άτιμωτικό για τόν Λιγκούν. Θυμήθηκα τόν Νόμο και μάντεψα πως ο Λιγκούν θά συμπερφωνότανε μ' αυτόν. Ποιός άλλος άρχηγός πειό άξιος ήτανε έπειτα απ' αυτόν τόν ίδιον; Ο Νιμπλάκ. Στηριγμένος πάνω στο χέρι μου ο Λιγκούν βάδισε προς το μέρος του. Ο Όπιτάχ τότε τόν έπιασε από το άλλο του χέρι, το έλεύθερο, κι' έξακολούθησε να τόν χτυπή, άλλ' ο γέροντας έκρινε πως ήταν πολύ έξευτελιστικό να λερώσει τα χέρια του με το αίμα εκείνου του άθλιου και άν τα χτυπήματα του Όπιτάχ εξακολουθούσανε να πέφτουν πάνω του σαν βροχή, ο Λιγκούν δεν τόν πρόσχε καθόλου.

«Έτσι και οι τρεις μας προχωρήσαμε. Ο Νιμπλάκ μάς είδε με τρόπο να πηγαίνουμε προς το μέρος του.

«Τότε τα παληά μίση ξυπνήσανε και όλες οι άφορμές τους ζωντανέψανε. Ο Λαμόνκ, της φυλής των Κέικ, που ο άδελφός του είχε πνιγή ένω περνούσε το ποτάμι Στίκην, δεν είχε άποζημιωθεί, σύμφωνα με τα έθιμα, απ' αυτούς που έξουσιάζανε και ήτανε υπεύθυνοι για το ποτάμι, χτύπησε με το μαχαίρι του κατάκαρδα τόν Κλότζ-Κούτζ, τόν άρχηγό της φυλής Στίκην.

«Ο Κατσαχούκ, θυμήθηκε κάποια παληά έριδα με τούς Νάας και με τούς Ιόγκας και έρριξε χάμα τόν άρχηγό των Ιόγκας, με μια πιστολιά, που άνατάραξε την άτμοσφαίρα.

«Όλοι οι φύλαρχοι, που ήτανε καθισμένοι χάμα σε κύκλο, άλληλοσφάζσαντε. Μαχαίρωνσαν τόν Λιγκούν και τούρριξαν πιστολιές, γιατί κείνος που θά τόν άποτελείωνε, θά δοξαζότανε και το όνομά του θάμενε για πάντα χαραγμένο στη μνήμη των ανθρώπων. Όλοι τόν τριγύρισαν, τόσο σφιχτά, που ο ένας σκότωνε τόν άλλον για να πάρη τη θέση του και γινότανε μεγάλη σφαγή. Παρ' όλα αυτά ο Λιγκούν προχωρούσε, χωρίς καθόλου να βιάζεται, σαν νάχε όλη τη ζωή μπροστά του, προχωρούσε άργα-άργα, ένω οι λεπίδες των μαχαιριών τρυπούσαν το κορμί του και το αίμα έτρεχε. Κοντά του όπως βρισκόμουνα πληγώθηκα κι' εγώ από τα μαχαίρια και τα καυτά βόλια μ' έγγίσανε, άν και δεν ήμουνα ο στόχος τους.

«Όταν βρεθήκαμε μπρός στόν Νιμπλάκ, αυτός φοβήθηκε και σκέπασε το κεφάλι του με την κουβέρτα του. Οι Σούκς ήτανε πάντα δειλοί. Έν τώ μεταξύ ο Γκουζούκ και ο Κανκσάν, ο ένας ψαροφάγος κι' ο άλλος κυνηγός, πάλευαν σ' ένα σώμα προς σώμα, όπου παζότανε η τιμή της ράτσας τους. Μέσα στη ζάλη της πάλης και στη βία έπεσαν πάνω στόν Όπιτάχ και τόν ρίξαν κάτω. Ένα μαχαίρι σφυρίζοντας κτύπησε στο λαιμό τόν Σκουλπίν της φυλής των Σίτκας. Σήκωσε τα χέ-

ρια του μ' ένα κίνημα άπελπισίας, άναποδογυρίστηκε και με παρέσυρε στην πτώση του.

«Όπως ήμουνα, έτσι πεσμένος χάμα, είδα τόν Λιγκούν να σκύβη πάνω στόν Νιμπλάκ και να σηκώνη την κουβέρτα από το κεφάλι του. Ο Λιγκούν δεν βιαζότανε και σκούπισε με το άνάποδο της παλάμης το αίμα που τόν στράβωνε. Όταν βεβαιώθηκε πως το πρόσωπο ήτανε του Νιμπλάκ, τώχωσε το μαχαίρι στο λαιμό. Έπειτα άνασηκώθηκε κι' άρχισε να τραγουδάη το τραγούδι του θανάτου. Τότε ο Σκουλπίν, που μ' είχε κάμει να πέσω μαζί του, του τράβηξε μια πιστολιά. Ο Λιγκούν κλονίστηκε κι' έπεσε μονομιάς, όπως πέφτει ένα παληό έλατο στο δυνατό φύσημα του άγέρω.

Ο Παλιτλούμ είχε τελειώσει την ιστορία του.

Μέσα στο βλέμμα του, που κρατούσε πάνω στη φωτιά πούκαie, φαινότανε μια λάμψη που πρόδινε λύπη και μια συγκίνησι έσκίαζε το πρόσωπό του.

— Και σύ, Παλιτλούμ, ρώτησα, τί έκανες;

— Έγώ; Θυμήθηκα τόν Νόμο και σκότωσα τόν Όπιτάχ, όπως ήτανε δίκαιο. Τράβηξα το μαχαίρι από το λαιμό του Νιμπλάκ και κτύπησα τόν Σκουλπίν, που μ' έκανε να πέσω χάμα. Μην ξεχνάς πως ήμουνα ένα νέος παλληκάρι και μορούσα να σκοτώσω όποιονδήποτε από όλους τους, χωρίς να δεσμεύμαι από το Νόμο· ότι μάλιστα έκανα, ήτανε μια πράξη παλληκαριάς. Έπειτα, στο κάτω-κάτω, ο Λιγκούν είχε πεθάνει. Τί την ήθελα τη βωή; Με το μαχαίρι μου χτύπησα προς όλες τις μεριές και πειό πολύ τόν τελευταίο άρχηγό που άπόμεινε».

Ο Παλιτλούμ έψαξε κάτω από το ποικάμισό του κι' έβγαλε μια θήκη στολισμένη με μαργαριτάρια και μέσα σ' αυτή ένα μαχαίρι χοντροφτετισμένο, όμοιο με τα μαχαίρια που μορει να βρη κανείς στα χέρια όλων των γέρον, μερικων χωριών της Άλάσκας.

— Είναι το μαχαίρι του Λιγκούν; ρώτησα.

Ο Παλιτλούμ μούκανε νόημα ότι αυτό ήτανε.

«Γι' αυτό το μαχαίρι, εξακολούθησα, θά σού δώσω δέκα μπιτίλιες των «Τριών άστέρων».

Ο Έσκιμώος μ' έκύτταξε έξεταστικά, άργα — άργα.

— Άκουσε, γενειοφόρε, άπάντησε. Τώρα πειά έχω γίνει μαλακός σαν το νερό και πρσος σαν γυναίκα. Έχόρτασα την κοιλιά μου από κβας, από χούτς και από τούς «τρείς άστέρες». Άρχισα να μη βλέπω καλά, να μην άκούω τόσο καλά και η δύναμή μου άρχισε να γίνεται λίπος. Όλη η αξία μου πάει χαμμένη και σήμερα με λένε «ο μεθύστακας». Μά η αξία μου ήτανε παρθένα, στο ποτλάτς του Νιμπλάκ, στόν Σκούτ, κι' άναπολώ με πικρία την εποχή εκείνη, όπως λατρεύω και τη μνήμη του Λιγκούν. Όχι, το μαχαίρι δεν σού το δίνω, έστω κι' άν έκανες όλη τη θάλασσα ποτό των «τριών άστέρων». Είμαι σήμερα, ο Παλιτλούμ, ο Μεθύστακας, μά κάποτε ήμουνα ο Όλο, αυτός που πάντα πεινούσε, αυτός που βοηθούσε τόν Λιγκούν, να στέκη.

— Είσαι άξιθαύμαστος, Παλιτλούμ, άπάντησα. Και σε έκτιμώ.

Ο Παλιτλούμ άπλωσε το χέρι του.

«Δός μου τη μπουκάλα πούναι άνάμεσα στα γόνατά σου, είπε. Πρέπει να πιώ για την ιστορία που σού είπα».

Και καθώς γύρισα προς το βράχο, που άπειλητικά όρθωνώτανε πίσω μας, είδα πάλι τη μεγαλωμένη σκυά να γέρνη προς τα πίσω με την μπουκάλα στο στόμα.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΛΙΛΑΣ

Τῆς κ. MARY PORTER WOLRATH

Ἡ Λίλα βοηθοῦσε τὴ μητέρα της νὰ ἀνοίξῃ τὰ πακέττα, ὅταν ἔγινε τὸ ἀτύχημα. Ὁ μικρὸς ἀδελφός της Μπίλλυ, μόλις δυὸ χρονῶν, ἔπαιζε κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιο, κάνοντας πῶς της βοηθοῦσε.

Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ἦτανε αἰσάδοξοι παρ' ὅλη τὴ μελαγχολικὴ ἐντύπωσι πού προκαλοῦσε τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο ὅπου εἶχανε μετακομίσει.

—Εἴμαστε τυχεροὶ πού βρήκαμε τοῦλάχιστον ἓνα δωμάτιο σ' αὐτὴ τὴν πυκνοκατοικημένη πόλι, εἶπε ἡ μάστ' γιὰ τὴν μητέρα, καὶ μάλιστα τόσο κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη ἐβδομάδα θὰ ἀρχίζε δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο καὶ κ' εἰς πρῶτ' ἂν ἄφνε, γὰρ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, τὰ παιδιὰ, στὸ κοντενὸ νηπιαγωγεῖο γὰρ τὸν Μπίλλυ καὶ στὸ σχολεῖο γὰρ τὴ Λίλα.

Ἡ Λίλα, σὰν μεγαλιέτερη ἤξερε καλὰ πῶς ἡ μαμά της ἦτανε φοβισμένη γὰρ τὴν κανούργια ζωὴ πού θὰ ἀρχίζαν. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἔβλεπε πῶς αὐτὴ ἀντιμετώπιζε τὴν κατάστασι μὲ γενναίτητα δὲν ἔβλεπε τὸν λόγον γιὰτὶ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ τὸ κατορθώσῃ κι' αὐτὴ.

—Μποροῦμε νὰ τρώμε κάθε μέρα στὸ Γαλακτοπωλεῖο; ρώτησε τὴ μητέρα της.

—Καὶ βέβαια μποροῦμε! ἀπάντησε ἐκεῖνη. Ἀλλὰ δὲν θάχῃ πειὰ δεῦτερο γλυκό, καθὼς ἄλλοτε! Ἀλλὰ φαντάζεσαι, Λίλα, πόσο θὰ ἐκπλάσῃ ὁ μπαμπὰς ὅταν θὰ λάβῃ τὰ λεπτὰ πού θὰ τοῦ στείλουμε, οἰκονομώντας τὰ ἀπὸ τὸ δεῦτερο γλυκό, πού δὲν ἴα τρώμε;

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μητέρα εἶχεν ἀνεβῇ στὴν καρέκλα καὶ προσπαθοῦσε νὰ βάλλῃ μὰ βαλίτσα στὸ πάνω ράφι τῆς ντουλάπας. Ἐκεῖνες τῆς στιγμῆς πιθανὸν νὰ σκεπτότανε τὸν μπαμπὰ πού πολεμοῦσε στὸν Εἰρηνικό, καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὴν πρόσεξε πιθανὸν ὅμως καὶ ὁ Μπίλλυ νὰ κτύπησε στὴν καρέκλα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Τὸ ζήτημα εἶναι, ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Λίλα πού γύρισε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἔβαλε τὴ φωτογραφία τοῦ μπαμπὰ τῆς στὸ τραπεζάκι της, εἶδε τὴν μαμά της νὰ πέφτῃ πρὸς τὰ πίσω μὲ τὰ χερὰ σηκωμένα στὸν ἀέρα. Ἐνῶς γδοῦπος ἀκούστηκε καὶ ἡ μητέρα ἔμεινε ἀκίνητη στὸ πάτωμα· τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ κεφάλι της, πού εἶχε κτυπήσῃ στὴ γωνία τοῦ τραπεζιοῦ.

Ἡ Λίλα βλ' ὀντας τὴν μητέρα της ἀκίνητη ἀρχισε νὰ ξεφωνίζῃ ὅπως καὶ ὁ Μπίλλυ, πούτανε πειὸ τρομαγμένος. Ἡ Λίλα κρατήθηκε καὶ δὲν ἔκλαψε ὅπως τῆς ἦθε νὰ κάνη, γιὰτὶ ἔνοιωθε πῶς ἔπρεπε νὰ τρέξῃ νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Ἀλλὰ πού;

Ἡ σπινονοκοκυρά καὶ οἱ ἄλλοι νοϊκάκηδες δούλευαν στὸ Ἐργοστάσιο. Στὸ διάδρομο ὑπῆρχε ἓνα τηλεφώνον, ἀλλὰ σὲ ποιὸν νὰ τηλεφωνήσῃ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀγνωστὴ πόλι; Ἀφῆστε, πού γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε τηλεφώνον αὐτόματο.

Ἐπείσε τότε τὸν Μπίλλυ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἔτρεξε στὸν δρόμο. Ἐκεῖ σταμάτησε σαστισμένη. Δίχως τὴν μητέρα της ὁ θόρυβος καὶ οἱ φωνὲς τῶν ἀνθρώπων τὴν τρώμαζαν. Πιάστηκε ντροπαλὴ ἀπὸ ἓνα διαβάτη. Ἀλλὰ ὅταν αὐτὸς γύρισε νὰ τὴν κυττάξῃ, αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ μυλιὰ κι' αὐτὸς ἔτρεξε τότε νὰ προφτάσῃ τὸ λεωφορεῖο.

Σι' ὤθησε τότε νὰ ἀναζητήσῃ ἓναν ἀστυφύλακα, πού ἀσφαλῶς θὰ ἤξερε τί νὰ κάνη. Σήμερα ὅμως αὐτὸς πού ἔβλεπε πατ' κ' αὐτὴ τὴν γωνία τοῦ δρόμου δὲν φοβότανε πούθενά. Ἐψάξε μέσα στὸν κόσμο. Τότε πρόσεξε ἓνα κόκκινο σταυρὸ στὸ μπράτσο μιᾶς γυναίκας. Θυμήθηκε ἀμέσως πῶς οἱ Ἐρυθροσταυρίται βοηθοῦνε τοὺς ἀνθρώπους πού βρίσκονται σὲ δύσκολη θέσι.

Ἡ γυναίκα ἐκείνη μὲ τὴ στολὴ τῆς Ἀδελφῆς πήγαινε βιαστική, ἀλλὰ σταμάτησε ὅταν ἡ Λίλα τὴν ἀγγίσε μὲ τὸ χέρι καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

Ἡ μικρούλα δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ ἀρθρώσῃ μιὰ λέξι, ἀλλὰ τὰ δάκρυα πού συγκρατοῦσε ἔως τότε κύλησαν στὰ μαγουλάκια της. Κράτησε σφιχτὰ τὸ μπράτσο πού εἶχε τὸ ἔμβλημα ἐκεῖνο καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι, ὡδήγησε τὴν Ἀδελφὴν στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκότανε ἡ Μητέρα της, ἀκόμη ξαπλωμένη στὸ πάτωμα.

Ἐκεῖνη πρόσεξε τότε τὴ φωτογραφία πού ἦτανε στὸ τραπεζάκι.

—Ὁ μπαμπὰς σου; τὴν ρώτησε.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Λίλα, μὰ εἶναι μακουὰ.

—Ἔχετε ἄλλους συγγενεῖς;

Ἡ Λίλα κούνησε μόνο τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀδελφὴ ἔτρεξε τότε στὸ τηλεφώνον καὶ ἡ Λίλα συγκράτησε μόνο λέξεις ἀπὸ τὴν συνομιλία: «...εἶναι ἀναίσθητη... ἀσθενοφόρο ἀμέσως... ἔα κάμω ὅτι μπορῶ. Μπορεῖτε νὰ στείλετε ἀμέσως κάποιον, γὰρ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ παιδιὰ; Ἀργήσα νὰ πάω στὸ Νοσοκομεῖο καὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια σήμερα...».

Ἡ Λίλα πλησίασε, ἐνῶ ἐκεῖνη ἄφνε τὸ ἀκουστικά,

ἀγκάλιασε τότε τὴν Λίλα, χάιδεψε τὸ κεφάλι τοῦ Μπίλλυ καὶ ὡδήγησε τὰ δυὸ παιδιὰ πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὰ ἔβαλε νὰ καθίσουν στὸ σκαλοπάτι.

—Καθῆστε ἐδῶ στὸν ἥλιο, ἔως ὅτου νὰ ἔρθουν τοὺς εἶπε καὶ ἔπειτα ἔτρεξε πάλι, στὸ δωμάτιο.

Ἡ Λίλα κάθισε στὸ σκαλοπάτι. Τὶ θάκαναν ὁ Μπίλλυ κι' αὐτὴ; Ὁ ἀδελφούλης τῆς ἦρθε καὶ κάθ' ἑκατέρωθεν τῆς κι' αὐτὴ ἀγκάλιασε τὸ κεφαλάκι του.

Ὅταν γύρισε ἡ Ἀδελφὴ τοὺς βρῆκε στὴν ἴδια θέσι καὶ ὁ Μπίλλυ κοιμώτανε βαθειά. Μαζὺ τῆς ἦτανε καὶ μὰ ἄλλη κυρία μὲ διαφορετικὴ στολὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἀπὸ τὴν στολὴ τῆς πρώτης Ἀδελφῆς.

—Ἐδῶ εἶναι ἡ δις Ἀλλεν, οἰκαλόμνη Ἀδελφὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τοὺς εἶπε. Αὐτὴ θὰ φροντίσῃ γιὰ σὰς. Καὶ τώρα, γειά σας καὶ καλὴ τύχη.

Ἡ δις Ἀλλεν κάθισε τότε στὸ σκαλοπάτι καὶ τοὺς εἶπε ὅτι πήγανε τὴ Μαμά στὸ Νοσοκομεῖο ὅπου ἔναι σπουδαῖος γιατρός θὰ φρονίξῃ νὰ τὴν κάνη καλὰ. Τοὺς ρώτησε ἔπειτα ὅτι ἀπὸ ποῖο μέρος ἦτανε καὶ γιὰτὶ εἶχανε ἔρθῃ στὴν πόλι.

Ἡ Λίλα στὴν ἀρχὴ ἦτανε ντροπαλὴ, ἀλλὰ γλιγῶρα ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται σὰν νὰ ἤξερε τὴν καλὴ δις Ἀλλεν πολὺ καλὰ. Ἔτσι, μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς, τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορίαν τους καὶ πῶς ἡ μαμά ἀπὸ καρὸ ἦτανε στενοχωρημένη ἀπὸ χρήματα. Τὸ κατάστημα πού ἐργαζότανε ὁ Μπαμπὰς εἶχε κλείσει καὶ ἡ μαμά ἀποδοῦσε πῶς στὸ γυμνάσιον τοῦ ἐκείνου δὲν θάβρισκε ἐργασίαν. Τῆς εἶπεν ἀκόμη πῶς δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν ὕμνον μὲ τὸ ἐπίδομα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ χειρότερο πῶς δυὸ ἱκανοὶ πού περμέναν δὲν εἶχανε φθῶσι καὶ τίστευαν πῶς εἶχανε χά' ἢ στὸ Ταχυδρομεῖο.

—Ἔτσι ἦρθαμε στὴν πόλι, ἐτελειώσε τὴν ἀφήγησίν της, γὰρ νὰ ἔρῃ δουλειὰ ἡ μαμά καὶ γιὰ τὰ οἰκονομίσουμε χρήματα γὰρ νὰ μπορέσῃ ὁ Μπαμπὰς νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα ραδιοφωνίας, ὅπως εἶχε σκοπὸ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Ἡ Λίλα ἔπειτα πῆρε τὰ χαρτιά τοῦ Μπαμπὰ καὶ μαζὺ μὲ λίγα χρήματα πού ἦτανε στὸ τσαντάκι τῆς μιλμήσε, τὰ ἔδωσε ὅλ' ἑκτὸν ἐπὶ τῆς δις Ἀλλεν γιὰ νὰ τὰ φυλάξῃ στὸ Γραφεῖο της.

—Τώρα, εἶπε ἡ δις Ἀλλεν, θὰ βάλουμε λίγα ρούχα σὰς στὴ βαλίτσα καὶ θὰ ἀφήσουμε καὶ μιὰ σημείωσι στὴ σπινονοκοκυρά. Ἐπειτα θὰ πάει νὰ σὰς γινώρισω μιὰ καλὴ κοπέλλα πού ἔξερε νὰ μά' εἰπῇ πού μποροῦν νὰ μείνουν δυὸ παιδιὰ, ὅταν ἡ μητέρα τους εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μείνῃ στὸ Νοσοκομεῖο. Πολλὲς φορὲς ζήτησα ἀπὸ τὴν δις Τσαῖς νὰ μοῦ βρῇ ἓνα τέτοιο σπίτι γὰρ νὰ μείνουμε παιδιὰ γιὰ λίγο διάστημα καὶ πάντα εὗρισκε ἓνα καλὸ μέρος. Θὰ σὰς ἀρέσῃ ἡ δις Τσαῖς καὶ θὰ τῆς ἔχετε ἐμπιστοσύνη.

Ἔτσι πήγανε στὸ Γραφεῖο πού ἐργαζότανε ἡ δις Τσαῖς καὶ πρὶν ἀκόμα τὸ νοιώσουν καλὰ τὰ παιδιὰ, ἡ δις Ἀλλεν τὰ ἀπεχαιρέτησε καὶ ἡ δις Τσαῖς τὰ πῆγε σ' ἓνα ὠραῖο σπίτι, σ' ἓναν ἡσυχο δρόμο, ὅπου τὰ παρουσίασε σὲ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία.

Εἶναι ἡ κυρία Ρὸς, εἶπε στὴ Λίλα ἡ δις Τσαῖς. Τώρα πού τὰ παιδιὰ της εἶναι στὸν πόλεμο ζῇ μοναχὴ τῆς. Τῆς ἀρέσουν καὶ ἀγαπᾷ τὰ καλὰ παιδιὰ.

Ἡ κυρία Ρὸς κύτταξε γιὰ λίγο τὰ παιδιὰ μὲ καλωσύνη καὶ ἔπειτα σήκωσε τὸν Μπίλλυ καὶ τὸν κράτησε σφιχτὰ στὴν ἀγκάλιά της ἐνῶ αὐτὸς τῷλεγε τὸν λαϊμὸ τῆς μὲ τὰ μπράτσα του. Πρῶτὴ φορὰ ἡ Λίλα ἔβλεπε τὸν ἀδελφούλη της νὰ πᾶν εὐκολὰ φύλλο μὲ τοὺς ξένους. Μὰ καὶ αὐτῆς τῆς ἀρεσε ἐκεῖνη ἡ κυρία μὲ τὰ γκριζὰ μαλλιά.

Ὅταν ἔφυγε ἡ δις Τσαῖς, ἡ κυρία Ρὸς εἶπε στὰ παιδιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῶν καὶ ὅτι ἦτανε βέβαιη πῶς θὰ εἶχανε καλὰς εἰδήσεις πρὶν ἀκόμα νυκτώσει. Ἡ δις Τσαῖς εἶχε ἀναλάβῃ νὰ τοὺς στείλῃ τὰ νέα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας, ὁ Μπίλλυ καὶ ἡ Λίλα ἔπαζαν στὴν ἐξωτερικὴν πόρταν τοῦ σπιτιοῦ τῆς κ. Ρὸς καὶ ὁ Μπίλλυ φαίνοντανε σὰν νὰ εἶχε ξεχάσει τίς στενοχωρίες τους. Ἡ Λίλα μονάχα σκεπτότανε τὴν μητέρα τους, πού βρισκότανε σ' αὐτὸ τὸ παράξενο κτίριο πού λεγότανε «νοσοκομεῖο».

Κατὰ τὸ βράδυ ἓνα αὐτοκίνητο ἀκούστηκε νὰ σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ Λίλα ἔτρεξε στὴν πόρτα

καὶ εἶδε τὴν δις Ἀλλεν νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ πρόσεξε πῶς χαμογελοῦσε ὅταν ἀνέβαινε τίς σκάλες. Τότε σκέφθηκε πῶς ἡ μαμά ἔα ἦτανε καλύτερα γιὰ νὰ χαμογελάῃ ἔτσι ἡ δις Ἀλλεν.

—Μπορῶ νὰ πάρω μαζὺ μου τὴν Λίλα, κυρία Ρὸς; ρώτησε ἡ δις Ἀλλεν.

—Βέβαια, ἀπάντησε ἡ καλὴ κυρία. Σὺ Μπίλλυ, θὰ μείνης μαζὺ μου. Δὲν εἶναι ἔτσι;

Τὰ ματάκια τοῦ Μπίλλυ κλείσανε ἀπὸ τὴν νύστα καὶ συμφώνησε ἀμέσως, χωρὶς νὰ δυσανασχετήσῃ.

—Ἡ μαμά εἶναι καλλίτερα; ρώτησε ἀμέσως ἡ Λίλα.

Ναί, εἶναι καλλίτερα, ἀπάντησε ἡ δις Ἀλλεν, καθὼς πηγαίνει στὸ αὐτοκίνητο. Σήμερα τὸ ἀπόγευμα κατῶρθωσα νὰ κάμω πολλὰ πράγματα πού θὰ σ' εὐχαρισήσουν. Βρήκαμε τίς ἐπιταγές, πού εἶχανε παραπέσει στὸ Ταχυδρομεῖο καὶ θὰ σοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ πάρῃς τὰ χρήματα, τώρα πού ὁ μπαμπὰς σου ἔρχεται μὲ ἄδεια, ἀεροπορικῶς. Φαντάζομαι πῶς θὰ θέλῃ νὰ πάρῃ καὶ τὰ δυὸ σας στὸ σπίτι.

Ἡ Λίλα δὲ θυμότανε ποτὲ νὰ εἶχε νοιώσῃ τὸν ἑαυτὴς της ἔτσι εὐτυχισμένη. Ἐπίστευε μόνο πῶς ἡ μητέρα της γὰρ γινότανε καλλίτερα, ὅταν θὰ τῆς ἔλεγε τὰ εὐχάριστα ἐκεῖνα νέα.

—Βλ' ἔπειτα, συνέχισε ἡ δις Ἀλλεν, ὁ γιατρός εἶπε πῶς ἐκεῖνο πού χρειαζότανε ἡ μαμά σου ἦτανε νὰ ἴδῃ τὸν μπαμπὰ σου, ὅταν φτάσουμε στὸ νοσοκομεῖο θὰ τῆς πῇ σὺ πῶς ἔρχεται....

—Ναί, εἶπε ἡ Λίλα, θὰ τῆς τὸ πῶ στὸ αὐτί....

Μὰ τότε εἶναι καὶ κάτι ἄλλο πού μπορεῖς νὰ τῆς εἰπῇς ἐπρόθεως ἡ καλὴ δις Ἀλλεν. Μπορεῖς νὰ τῆς πῇς ὅταν ὁ μπαμπὰς σου γυρίσῃ ἀπὸ τὸν στρατὸ θὰ μπορῇ ἐπὶ τέλους νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα ραδιοφωνίας. Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ζητήσῃ μετεκπαίδευσιν, μὲ ἔξοδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ Λίλα ἀνίστανα ἀπὸ εὐχαρίστησιν, γιὰτὶ ἤξερε πῶς αὐτὸ θὰ ἔκανε τὴν μητέρα της εὐτυχισμένη.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Ὁ ἀνακριτής.—Καὶ ἔχεις καταδικασθῇ ἄλλη φορὰ, κατηγορούμενος;

Ὁ κατηγορούμενος.—Μάλιστα, κ. ἀνακριτά, μιὰ φορὰ πούκανα μπάνιο σ' ἓνα μέρος πούτανε ἀπαγορευμένο... κάπου δέκα χρόνια τώρα.

Ὁ ἀνακριτής.—Καὶ ἔπειτα;

Ὁ κατηγορούμενος.—Ἐπειτα; Δὲν ξανάκανα μπάνιο.

Κάποιος συναντᾷ στὸ δρόμο ἓνα φίλο του συνχωμένο.

—Τέτοια ἐποχὴ συνάχι; τὸν ρωτᾷ. Πῶς τῶπαθες;

—Τί νὰ σοῦ πῶ! Χθὲς τὸ πρῶτ' μοῦ μίλησε πολὺ ψυχρὰ ὁ προϊστάμενός μου καὶ τὴν ἔπαθα ἀμέσως.

Εἰς τὸ καφενεῖον:

Ὁ πελάτης.—Σήμερα, Μάνθο, ὁ καφές εἶναι καλλίτερος ἀπὸ τὸν χθεσινόν.

Τὸ γκαρσόνι.—Θάκανα λάθος, κύριε. Σὰς ἔφερα τὸν δικό μου!

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Πολλοί από τους νεαρούς αναγνώστες μου είναι βέβαιο πως θα έχουν ακούσει, αλλά δεν θα ξέρουν τι είναι οι βιταμίνες. Θα έχουν ακούσει πόσο είναι απαραίτητες στον ανθρώπινο οργανισμό γενικά, αλλά πολύ περισσότερο στα παιδιά, για την ανάπτυξή τους. Οι γονείς τους, ο γιατρός τους, ακόμη, θα τους λένουν ότι πρέπει να τρώγουν φρέσκο βούτυρο, να πίνουν πρόθυμα το γάλα, το ζουμί της ντομάτας, το μπουρνέλαδο, και να πέρνουν διάφορα φαρμακευτικά σκευάσματα από βιταμίνες φυσικό, έτσι, θα είναι να διερωτώνται ποίαν ωφέλειαν φέρουν στον οργανισμό αυτές οι ουσίες και ακόμη περισσότερο ποιες βλάβες προκαλούνται στον οργανισμό όταν αυτές της στερηθούν.

Από όσα μάς λέγει σήμερα η φαρμακευτική χημεία έχουν ανακαλυφθεί 8 είδη βιταμινών, που έχουν ονομασθεί με τα γράμματα του λατινικού αλφαβήτου.

Θα σας της αναφέρω άμέσως παρακάτω κατ' αλφαβητική σειρά.

Η βιταμίνη Α είναι πολύ σπουδαία δια τον οργανισμό που βρίσκεται στην ανάπτυξή του, διότι συντελεί εξαιρετικά σ' αυτό και τον ικανοποιεί και να αντέχει στην διάφορες λοιμώξεις. Βρίσκεται στα ζωικά λίπη εκτός από το λαρδί και στα πράσινα λαχανικά.

Τα λίπη, τα πλούσια σε βιταμίνη Α είναι το φρέσκο βούτυρο, το λίπος των αυγών, το λίπος που σκεπάζει τα νεφρά και το μπουρνέλαδο, που προέρχεται από το σηκώτι του μπακαλιάρου, του είδους που λέγεται Γάδος ή Μουρούνα.

Το γάλα πέρνει τη βιταμίνη Α από τα χόρτα που τρώγουν τα ζώα κατά την βοσκή τους. Το μπουρνέλαδο είναι πολύ πλούσιο σε βιταμίνη Α, περιέχει δε 250 φορές περισσότερο από το φρέσκο βούτυρο.

Όταν ο οργανισμός στερηθεί από την βιταμίνη Α σταματά ή αυξήσει του βάρους του σώματος, ελαττώνεται και η αντίστασή του στην διάφορες αρρώστιες και έτσι ο οργανισμός γίνεται εύκολο-πράσλητος.

Από την ομάδα των βιταμινών Β ή κυριώτερη είναι - βιταμίνη Β1 ή αντινευρική λεγομένη και η Β2 ή λακτοφλαβίνη.

Οι βιταμίνες αυτές, μαζί με την βιταμίνη Ρ είναι απαραίτητες δια την κανονικήν αύξησιν του σώματος και δια την προφύλαξιν από διάφορες νευρικές και δερματικές παθήσεις και κυρίως από της αρρώστιες Μπερί-μπερί και την Πελάγραν.

Η Β1 βρίσκεται εις τα πίτουρα του ρυζιού, στα πίτουρα του ψωμιού, γι' αυτό και το πίτυροχο ψωμί θεωρείται θρεπτικώτερο από το άσπρο, στα όσπρια και στα αυγά.

Η Β2 βρίσκεται στο κρέας και στο αλεύρι του σιταριού.

Η βιταμίνη Ο λέγεται, επίσης και αντισκορβουτική, γιατί η έλλειψίς της γεννά την αρρώστια που λέγεται σκορβούτον. Αυτή βρίσκεται σε όλα

τα φρέσκα φρούτα και στα λαχανικά, κυρίως μάλιστα στα λεμόνια, τα πορτοκάλια, τα μανταρίνια, τα μήλα, την ντομάτα, το σπανάκι και στο ωμό λάχανο.

Η βιταμίνη Δ λέγεται και αντιραχίτιση, είναι δε σπουδαία δια τον ανθρώπινον οργανισμόν και ιδίως δια τα νεαρά άτομα. Η έλλειψίς της προκαλεί της αρρώστιες που λέγονται ραχίτις και τετανία. Βρίσκεται πολύ πλούσια εις το μπουρνέλαδο, έπειτα στο φρέσκο βούτυρο, στους κρόκους των αυγών και στα ζωικά λίπη.

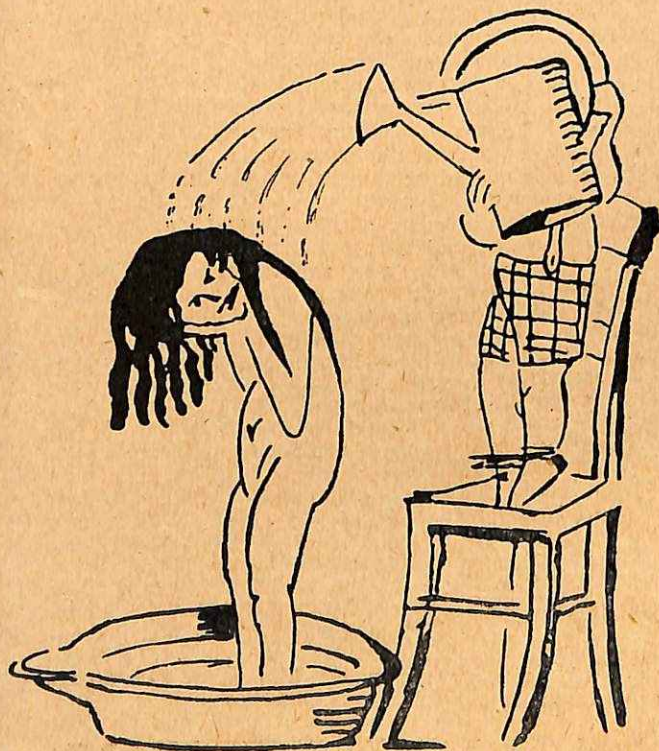
Η βιταμίνη αυτή θεωρείται απαραίτητη δια την καλήν ανάπτυξιν του σκελετού και των δοντιών.

Όλες οι βιταμίνες βρίσκονται σε όλα τα τρόφιμα σε διαφορετικές αναλογίας και είδη. Κατά γενικόν κανόνα είναι πολύ ευαίσθητες εις την μεγάλην θέρμανσιν και δι' αυτό με τον βρασμόν των διαφόρων τροφών χάνονται μεγάλες ποσότητες απ' αυτές. Γι' αυτό οι γιατροί συνιστούν να τρώγονται πολλά φρούτα ωμά, όπως και λαχανικά φρέσκα αλλά και πολύ καλοπλυμένα.

Βιταμίνες, εκτός απ' αυτές που μάς παρέχει η φύσις με τα διάφορα προϊόντα της, παρασκευάζονται και συνθετικώς, βρίσκονται δε στα διάφορα φαρμακευτικά σκευάσματα, που πωλούνται στα φαρμακεία.

Το είδος και την ποσότητα που πρέπει να πέρνει ο καθένας, σκόπιμον είναι να την όριξη γιατρός, εφ' όσον βέβαια εξακριβώνεται πως έχει ανάγκη ο οργανισμός.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Και μ' ένα κουβά μπορείτε να κάνετε μπάνιο.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ

Της κ. ΦΟΥΛΑΣ ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Μήπως ξέρετε γιατί, περπατούν τα γουρουνάκια, πίσω πάντα απ' τη μαμά τους με σκυμμένα κεφαλάκια; Είναι δύσκολο πολύ, και γι' αυτό ξάσῃς το πῶ: Λέν τη μάνα τους γουρούνα, και το βρίσκουνε φρικτό!

Η ΣΑΡΑΝΤΑΠΟΔΑΡΟΥΣΑ

Θάχετε όλοι σας προσέξει τη σαρανταποδαρούσα, πῶς ἐκεί που περπατάει, ἀποτόμως, σταματά, κάτι βάζει στο μυαλό της, φαίνεται σὰν ἀποροῦσα, κι' ἀπ' τη θέσι πουχει μένει οὔτε ροῦπι δὲν κουνᾷ! Τί της συμβαίνει ἄραγε, καὶ ποιὸς θὰ καταφέρῃ, χωρὶς προσπάθεια πολλή, τὸ αἶνιγμα νὰ λύσῃ; Μὰ δὲν βαστῶ θὰ σὰς τὸ πῶ: Ἀπλούστατα δὲν ξέρει ἀπ' τὰ σαράντα πόδια της, με ποῖο νὰ ξεκινήσῃ!

ΓΝΩΜΙΚΑ

Στὴ ζωὴ εἶνε τυχερός, ὅποιος μπόρεσῃ νὰ βρῇ, κείνο ποῦθελε ἀκριβῶς στὴν κατάλληλη στιγμή. Κι' ἄτυχος εἶν' ὅποιος πάλι, στὴ φορτοῦνα πού θὰ πάσῃ, βάζει κάτω τὸ κεφάλι, καὶ δὲν ξέρει ν' ἀντιδράσῃ.

Κλειε καλά τὸ στόμα σου ἀπάνω στὸ θυμό σου, μὰ... μέτρα καὶ τὰ λόγια σου ὅτὼν ἐνθουσιασμό σου... Μὴ λησμονεῖς ὅτι συχνὰ σ' αὐτὲς τῆς περιπτώσεως, ἐνδέχεται, γιὰ ὅσα πῆς, πικρὰ νὰ μετανοήσῃς.

Εἰς τὸ ἐστιατόριον:

Τὸ γκαρσόνι.— Τί θὰ πάρῃ ὁ κύριος; Ὁ Ἄγγλος περιηγητής.— Ἐνα μπιφτέκι. Τὸ γκαρσόνι.— Ἀμέσως. Ὁ Ἄγγλος.— Ὅχι «ἀμέσως» νάκῃ πολλὰς πατάτες!

Η ΣΚΝΙΠΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

Τὸ κουνούπι μετ' τὴ σκνίπα εἶχαν, στήσῃ τὸν καυγᾶ, — Ἐγώ, ἔλεγε τὸ πρῶτο, ἔχω ἄπειρα προσόντα! — Ἀμ' ἐγώ: τοῦλεγε ἐκείνη ἔχω ἀκόμα πειὸ πολλὰ! Δὲν μ' ἀκοῦνε, δὲν με βλέπουνε τ' ἄνθρωποινα τὰ δντα, ξέρω πάντα νὰ ξεφεύγω, εἶμαι σθερτά, πονηρή! καὶ τὸ τσίμπημα μοῦ φέρνει, μιὰ φαγούρα, τρομερή! — Ἀ! τῆς λέει τὸ κουνούπι, ἐγὼ εἶμαι πειὸ ἱππότης, καὶ γι' αὐτὸν τὴν λόγο ἴσως, μ' ἐκτιμᾷ κι' ἡ ἀνθρωπότης... Θέλω πάντα νάσαι, ἐν τάξει, καὶ τὴν κίνδυνον ἀμφωδῶντας, πρὶν ν' ἀρχίσω τὴ δουλειά μου, κάνω βόλτες τραγουδώντας!

Ο ΨΥΛΛΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΡΗΟΣ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, πῆγε ὁ ψύλλος στὸν κορηό, κι' ἀρχίσαν, ψιλὴ κουβέντα σ' ἔνοιον τὸνο φιλικό... — Τί τὰ ἔξες τοῦ λέει ὁ ψύλλος, εἶσαι ὁ πειὸ στενός μου φίλος, μὰ στὸ βάθος σὲ ζηλεύω, κι' ἔρχομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ! Ὅλη μέρα χουζουρεύεις, πάντα κάπου τρυπωμένος, καὶ τῆς νύχτες ξεφαντώνεις, φρέσκος καὶ ξεφάνειωμένος... Ἐνῶ ἐγὼ ὁ κακομοῖρης, μέρα νύχτα παραδέρνω, κι' ἡ δουλειά μου, εἶναι τόση, π' οὔτε ἀναπνοὴ δὲν πέρνω! — Τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λίρα, λέει τότες ὁ κορηός, πού δὲν νοιώθεις πᾶς ἡ Μοῖρα, σ' εὐνοεῖ σκανδαλωδῶς... Κρίμα πού σοῦ λέει πῶς ἔχεις, περισσή, τὴν ἐξυπνάδα... Τί δὲν θάδιναν γιὰ νάχα τῶν παιδιῶν σου τὴ σβελλάδα Πέρα δῶθε ν' ἀλωνίζω, νὰ τσιμπῶ, νὰ δαιμονίζω, νάμαι ἀδιάκοπα χορτάτος, ξένοιαστα νὰ διασκεδάζω, νὰ με ψάχνουν νὰ με βροῦνε, νὰ θυμῶνουν ν' ἀποροῦνε, κι' ὅταν πᾶνε νὰ με πιάσουν, μ' ἕνα σάλτο νὰ τὸ σκάσω!

Εὐδυμες στιγμές

— Μοῦφυγε ἡ μαγειρίσά μου καὶ τώρα πρέπει νὰ μαγειρεύω ἐγώ.

— ὦ γιὰ λίγο, δὲν πιστεύω νὰ πάθῃ τίποτε ὁ ἄνθρωπος!

Ε Ε Σ Ν ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΚΙΝΗΣΙΣ—ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ—ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ—ΟΜΑΔΕΣ

* Ο Ε.Ε.Σ. Νεότητος ἐπ' εὐκαρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ κατόπιν συνεινότησεως μετὰ τοὺς Ἐπιθεωρητὰς τῶν Σχολείων, Μέσης καὶ Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσως, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀποτελοῦν τὴν Ἐπιτροπὴν αὐτοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀττικῆς, ὥργανωσαν ἑορτὰς εἰς ὅλας τὰς ἐκπαιδευτικὰς περιφέρειας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, κατὰ τὰς ὁποίας διανεμήθησαν χρήσιμα δῶρα καὶ σοκολαττῖδια εἰς τοὺς ἀπορωτέρους μαθητὰς, δῶρον τοῦτο τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος.

Πατριωτικά καὶ θρησκευτικὰ ἄσματα ἔδωσαν τὸν ἀρμόζοντα τόνο, εἰς ἐκάστην συγκέντρωσιν.

Αἱ δυνάμεις τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἀντιπροσώπου κ. Κρῶφορντ, τῶν Ἐπιθεωρητῶν καὶ Διευθυντῶν τῶν Σχολείων, ὡς καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ε.Ε.Σ. Νεότητος ἠκούσθησαν μετὰ προσοχὴν καὶ ἐνθουσιασμόν ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μαθητὰς.

Τὸ ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τῶν ἑορτῶν τούτων ἦτο ὅτι διεπνέοντο ἀπὸ ἑνὸς ἐξαιρετικῶν πνεύμα πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ, πού εἶναι τόσο συμφωνὰ πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς παγκοσμίου αὐτῆς ὁργανώσεως. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐδόθη καὶ μία ἐπὶ πλέον εὐκαρίᾳ ἐκδηλώσεως τῆς Ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν μεγάλην Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν μικρῶν μαθητῶν, ἀπευθυνθεῖσαι πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Κρῶφορντ.

Ἡ προσφώνησις τοῦ κ. Κρῶφορντ ἀποτελεῖ ἕνα ὑψηλὸν κήρυγμα ἀγάπης πρὸς τὴν χώραν μας καὶ χριστιανικοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Οὗτος ἐν ἀρχῇ ἐξέφρασε τὴν εὐχαρίστησίν του διότι διὰ τρίτην φορὰν ἑορτάζε τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν χώραν μας καὶ δηλοῖναι ὅτι εἰς τὰς ἑορτὰς δὲν πορίσασθαι ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀμερικαν. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος, ἔπειθ' ὅτι τὰ δῶρα πού θὰ ἐμειράζοντο προήρχοντο ἀπὸ τῶν τελευταίων αὐτόν, ὅλλ' ὡς Συνάδελφος τοῦ Ε.Ε.Σ. Νεότητος καὶ ὅτι, ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐξεπρόσωπον αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα τοῦ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ—καὶ οὐχὶ εἰδικῶς τὸν Ε.Ε.Σ. ἢ τὸν Α.Ε.Σ.— καὶ ἐτι περαιτέρω αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν παροδεύεται, ὅτι ὁ Σταυρὸς ἀνήκει μόνον εἰς ὅσους τὰς ὥρας τῆς Ἐθνης.

«Ὅσον τὸ ταχύτερον» ὁλόκληρος ὁ κόσμος μάθει τὴν ἀλήθειαν αὐτήν, ἔτελεύτησεν ὁ κ. Κρῶφορντ, τὸσον τὸ ταχύτερον θὰ ἔχωμεν ἀληθινὴν Εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν».

Ἀπὸ τὰς ἀντιφωνήσεις τῶν μικρῶν μαθητῶν, κατὰ σχολεῖα, ἀναφέρονται τὰς τρεῖς πλέον χαρακτηριστικὰς, πού προσεργόμενοι ἀπὸ παιδικὰ ἀγνὰ χεῖλη ἀντιπροσωπεύουν ἕν περὶ ἑαυτὸν τὸ ἀληθινὸν Ἑλληνικὸν πνεῦμα τῶν ἐκδηλώσεων.

Μία μαθήτρια Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Κοκκινιάς τοῦ Πειραιῶς εἶπε τὰ ἑξῆς:

Μεγάλο, μας φίλοι,

Μέσα ἀπ' τὴν ἀδολὴ καρδίᾳ μας, μύριες εὐχὲς κ' εὐχαριστίες στέλνουμε στοὺς μικροὺς μας φίλους, γιατί μᾶς θυμήθηκαν, στέλνοντάς μας αὐτὰ τὰ ὠραία δῶρα

τους, δείχνοντάς μας ὅτι πῶς ἀγαποῦν ἐμᾶς τὰ Ἑλληνόπουλα, ἀφοῦ πλᾶξ' τοὺς πολεμήσαμε καὶ μεῖς, γὰ τὰ ἰδανικά τῆς ἐλευθερίας. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας εἶναι ἀνέκφραστη καὶ ἡ ἀγάπη μας θάβῃ μαζί τοις παντοτεινὰ. Ἐκεῖ μακριὰ ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ στέλνουμε πολλὰς φορὰς νὰ σχίζουν τὸν αἰθέρα τὰ δόλοθρα λόγια τῆς μεγάλης μας συμμάχου καὶ φίλης Ἀμερικῆς. Καὶ ὅταν πεθαίνομε μαζί πῆστοι γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, νοιώθουμε τὴ θαλαπῶρή σας, ἀπὸ μακριὰ τὴν ἀγάπην σας ν' ἀκτινοβολῇ. Κι' ὅποτε ἀπ' τὸν πόλεμο ξεκινήσατε εἰς μεγάλοι, μας φίλοι, γὰ νὰ ἐπὶ λώσετε τὴν πληγὴν πού μᾶς εἶχαν ἀνοίξει οἱ δόλοιοι κατακτητὰι. Ἐρχεσθε κοντά μας γὰ νὰ μᾶς δώσετε τὴν χαρὰ. Σᾶς εὐχαριστοῦμε καλοὶ μας φίλοι καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν στείλιτε στοὺς μικροὺς μας φίλους τῆς εὐχαριστίας μας καὶ τὴν ἀγάπην μας, ἀγάπην πού σφυρηλατήθηκε στὸ ἴδιο αἷμα, στὸ αἷμα τῆς ἐλευθερίας.

Λίγα λουλούδια σᾶς προσφέρουμε ἀπ' τὸ χῶμα τῆς μικρῆς καὶ τιμημένης μας Πατρίδος καὶ τάρωμά τους ὡς σκorpιστὴ στὸν αἰθέρα κ' ἡ μοσκοβολία τους ὡς φτάση ἐκεῖ κοντά στοὺς μικροὺς κ' ἀγαπημένους μας φίλους.

Ἐνας μαθητὴς τοῦ 1ου Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς περιφέρειας Ἀθηνῶν εἶπε:

Εὐγενέστατε,

Κύριε Ἀντιπρόσωπε τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ,

Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς Β' Περιφέρειας Ἀθηνῶν σᾶς εὐχαριστοῦμε μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν γιὰ τὴν μεγάλην τιμὴν πού μᾶς κάμετε νὰ εἴσθε σήμερον κοντά μας. Μετὰ πλημμυρισμένην τὴν ψυχὴν ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνης στέλνομε μετὰ σᾶς ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τοὺς πρὸ ἐγκάρδιους χαιρετισμοὺς καὶ τῆς πρὸ θερμῆς Εὐχῆς μας γιὰ τὸν Καίνουργιο χρόνον. Μαζὺ μετὰ τῆς εὐχῆς μας στέλνομε καὶ τῆς πρὸ θερμῆς εὐχαριστίας μας γιὰ τὰ ὠραία δῶρα τὰ ὁποῖα τόσο πρόθυμα καὶ εὐγενικὰ στέλνοτε, σὲ μᾶς οἱ Ἀγαπητοὶ μας μικροὶ Ἀμερικανοὶ φίλοι καὶ σᾶς προσφέρουμε τὰ λίγα αὐτὰ λουλούδια τῆς φτωχῆς, μὰ ἐνδοξῆς Πατρίδας μας, ὡς δαῖμα τῆς ἀγάπης μας καὶ εὐγνωμοσύνης στὸν Ἀμερικανικὸ Ἐρυθρὸ Σταυρὸν πού μᾶς ἀνοίγει καὶ πάλιν τὸ δρόμον τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς χαρὰς.

Καὶ μὴ μαθήτοκα τοῦ 4ου Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ Συνοικισμοῦ Βύρωνος, μίλησε ἀκόμα περὶ συγκινητικὰ.

Ἐξοχώτατε,

Ἀπὸ τοὺς καλοὺς μας διδασκάλους καὶ τοὺς ἀγαπημένους γονεῖς μας πάντα ἀκούμε, ὅτι ἡ μακρινὴ καὶ μεγάλη πατρίδα σας προσπαθεῖ μετὰ τὴ δύναμιν πού ἔχει καὶ τὰ πλοῖτά της γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ Κόσμου ἢ Εἰρήνην, ἢ Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Δικαιοσύνην. Φροντίζει ἐπίσης νὰ ἀνθρωπώσῃ τὴν κατεστραμμένην νῆδρον καὶ νὰ σκorpισθῇ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν σ' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἰδιαίτερη φροντίδα ὁμῶς καταβάλλετε γιὰ τὴν

Πατρίδα μας, γιατί ἀναγνωρίζετε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὅτι ἐθυσίασε καὶ θυσιάζει τὰ πάντα γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν.

Τὰ ἀγαπημένα Ἀμερικανόπουλα μᾶς ἔστειλαν τὰ δῶρα τους γιὰ νὰ γλυκάνουν τὸν πόνο μας. Τὰ εὐχαριστοῦμε θερμὰ. Ἐμεῖς δὲν ἔχομε νὰ τοὺς στείλωμε κάτι, παρὰ αὐτὰ τὰ λίγα λουλούδια ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν Γῆν, πού εἶναι ποτισμένα μετὰ τὰ δάκρυά μας καὶ θρημμένα μετὰ τὸ αἷμα τῶν προσφιλῶν μας. Τὰ στέλνομε γιὰ ἐλάχιστον δαῖμα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὰ δῶρα τους, περιμένοντας μετὰ ἀγωνία ἕνα ἄλλο δῶρον πού μᾶς ταῖρᾷ, ἕνα δῶρον πού θὰ μᾶς ἱκανοποιήσῃ πραγματικὰ καὶ γὰ μᾶς κάμῃ νὰ ὑπερηφανευώμαστε, τὸ δῶρον τῆς Δικαιοσύνης γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας.

Ζήτω ἡ Ἀμερικὴ.

Δὲν κάνει ἐντύπωσιν σκεδὸν, πῶς ὅλα τὰ παιδικὰ ἀναφέρουν στὰς ἀντιφωνήσεις τῶν πᾶς δὲν ἔχουν νὰ προσφέρουν, στοὺς Ἀμερικανούς Ἐρυθροσταυρίτες ὡς ἐλάχιστον δαῖμα τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν διὰ τὰ δῶρα τῶν παρὰ μόνον λίγα λουλούδια αἱματοποτισμένα τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Τί ἔμενε σ' αὐτὴ τὴ χώρα, παρὰ μόνον λίγα λουλούδια! Αὐτὸ δὲ σᾶς θυμίζει τὸ στεφάνι πού φοροῦσε ἡ Δόξα τῶν Ψαῶν;

γιναιμένο ἀπὸ λίγα χορτάρια πού εἶναι μείνει στὴν ἔρημην γῆν;

Δὲν θὰ ὑπορούσε νὰ πιστέψῃ κανεὶς πῶς μέσα στὸ ὑποσυνειδητὸν τῶν ἀγνῶν αὐτῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι γαστρονόμενον τὸ ὑπέροχον αὐτὸ ἐπίγραμμα τοῦ Μεγάλου Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ:

Ἡ πλέον μάλα στα χαρακτηριστικὴ ἀπ' ὅλας εἶναι ἡ ἀντιφώνησις τῆς μικρῆς μαθητοῦς τοῦ 4ου Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ Συνοικισμοῦ Βύρωνος, στὴν ὁποίαν τοιγάζεται ὅτι τὰ Ἑλληνόπουλα περιμένουν καὶ τὸ μεγαλύτερον δῶρον, τὸ δῶρον τῆς ἀπονομῆς Δικαιοσύνης στὴν Ἑλλάδα.

* Ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω ἑορτῆς διαίδες Ἐρυθροσταυρίτων περὶ ἦλθον 14 Παιδικὰ Ἰδρύματα καὶ 5 Νοσοκομεῖα Παιδῶν μὴ μεταδοτικῶν νοσημάτων ὅπου ἐμμελῶν τὰ κάλαντα καὶ ἐμοῖρας σοκολαττῖδια καὶ παιγνῖδια δωρεὰ καὶ ταῦτα τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος.

Μία τῶν διαίδων τούτων ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Β. Υ. Πριγκίπισσας Διαδύνου.

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ Ε. Ε. Σ. Ν.

Ἐπιτροπαὶ Ε. Ε. Σ. Ν. ἰδοῦσαν μένοι σήμερον εἰς τὰς κάτωθι πόλεις: Ἀθήναι, Κόρινθον, Ναύπλιον, Τσίπολιν, Κολοσσὸν, Λεβαδίαν, Μεσολόγγιον, Αἰφιλόνιον, Θεσσαλονίκην, Ἀρδέαν, Ἀλεξανδρούπολιν, Ἀνασσόλιον, Ἀγ. Νικόλαον Κρήτης.

Παρακαλοῦνται τὰ περιφερειακὰ Τμήματα Ε. Ε. Σ. ὅσα δὲν συνέστησαν εἰσέτι ἐπιτροπὴν Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος ὅπως προβοῦν εἰς τὴν σύστασιν ταύτης συμφώνως πρὸς τὸν ἀποστέλλοντα κανονισμὸν Περιφερειακῶν Ἐπιτροπῶν Ε. Ε. Σ. Ν.

ΟΜΑΔΕΣ Ε.Ε.Σ.Ν.

Καταφθάνουν καθημερινῶς ἀπὸ τὰ διάφορα σχολεῖα τὰ δελτία συγκροτήσεως ομάδων Ε. Ε. Σ. Ν. Παρακαλοῦμεν τοὺς κ. κ. Ἐκπαιδευτοὺς, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν προθυμίαν ὑποστηρίζουν τὸ ἔργον μας, ὅπως μὴ παραλείπουν νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὰ ἀτομικὰ δελτία ἐγγραφῆς μελῶν διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ μητρώου μας καὶ νὰ μᾶς ἀναφέρουν ἐκάστοτε τὴν δρᾶσιν τῶν Ἐρυθροσταυρίτων μας π. χ. εἰς τὸν τομέα ὑγιεινῆς (ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς) ἀλληλοβοήθειας κλπ.

Ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας καταφθάνουν δηλώσεις δι' ἐγγραφῆς μελῶν Ε. Ε. Σ. Ν.

Μέχρι σήμερον ἐνεγράφησαν ὡς μέλη Ε. Ε. Σ. Ν. οἱ μαθητὰς τῶν κάτωθι σχολείων:

Δεσφίνου Κορινθίου, Σκούρας Κορινθίας, Λυγιάς Κορινθίας, Βοχακτοῦ Κορινθίας, Καλλίων Κορινθίας, Στυλίου Κορινθίας, Γαλατῶ Νεμέας, Περαιχώρας, Πύργου Κορινθίας, Ἑλληνικοῦ Κορινθίας, Μικροῦ Βάλτου, Περιγιαλίου, Λυκοπορίδας, Ροδεῶν Σουλίου Κορινθίας, Ζευμενοῦ Κορινθίας, Χαλίων, Ρεθύμνης, Ἡρακλείου, Καλυθίων Μεσογείων, Ραχιάς

Ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Αἰκατερίνη μετὰ τῶν ἐνταύθα εκπροσώπων τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. κ. Κρῶφορντ καὶ Ντίκι.

ΑΠΟΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Βερροίας, Ἀσσοῦ Κορινθίας, Ἀρδέας, 4ου Δημοτικοῦ Σχολείου Ἀθηνῶν.

ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΚΑΙ ΔΡΑΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ Ε. Ε. Σ. ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Εἰς τὰ δημοτικά τῆς περιφέρειας Ἀρρίσσης διανεμήθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Δεκεμβρίου 320 ζεύγη ὑποδημάτων εἰς τοὺς ἀπορωτέρους μαθητὰς.

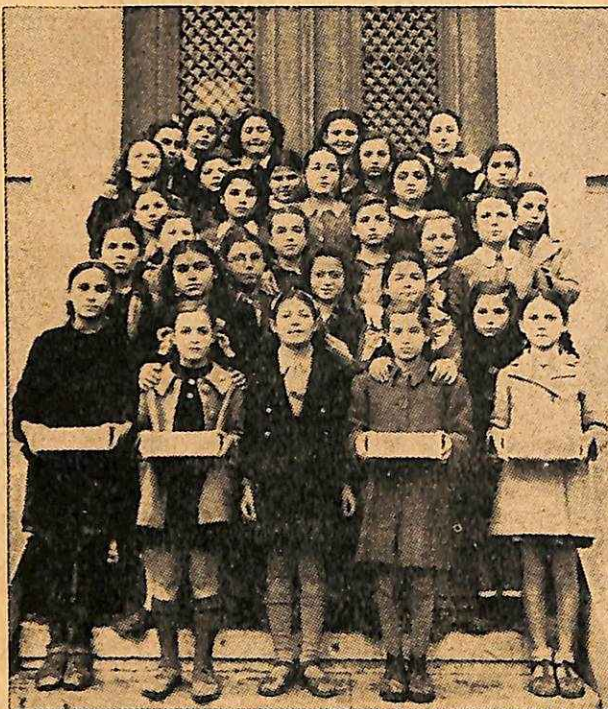
3507 δῶρα σημαντικῆς ἀξίας εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς τῶν δημοτικῶν σχολείων καὶ τοῦ Λυκείου Ἀρρίσσης.

Ἐπίσης δὲ ποσότητες γάλακτος, δοσολίτης, κακάου, πάμπλουμ, ἀλεύρου πολυτελείας καὶ ξυλίων ὑποδημάτων.

* Ὁ Γεν. κὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Γ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιφέρειας ἀπέστειλε πρὸς τὸ Τμήμα Ε.Ε.Σ. Ἀρρίσσης συνκλητικὸν εἰς τὸν παρελθόντα μῆνα Δεκεμβρίου.

* Καθ' ὃ ἀναφέρει ὁ Διευθυντὴς τοῦ τετρατάξιου Δημοτικοῦ Σχολείου Σοφικοῦ Κορινθίας ἡ δυνάμις Ε.Ε.Σ. Νεότητος τοῦ ἐν λόγω σχολείου ἀνέλαβε τὴν καλλιέργειαν τῆς Συνοικιοῦ Κόπου καὶ ἐν γένει τὴν ὑπηρεσίαν καθ' ὅλην τὴν ἐποχὴν τῆς δρᾶσιν τῆς Ἰουδαίας.

* Καθ' ὃ ἀναφέρει ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δημοτικοῦ

Όμιλος Έρυθροσταυριτών Δημοτικών Σχολείων Πειραιώς με τα διανεμηθέντα δώρα του Ε.Ε.Σ. Νεότητος.

Σχολείου Σουλίου Κορινθίας ή ομάς του ΕΕΣ. Νεότητος του σχολείου τούτου έκτάς της τακτοποιήσεως του Σχολικού Κήπου και της αναλήψεως της εν γένει καθαριότητος ήρχισαν επίσης εργασίας ἀναδασώσεως της πέριξ του σχολείου περιοχής, φυτεύσασα μέχρι τούδε ἑκατὸν πεύκα, προέβη εἰς τὸν καλλωπισμὸν τοῦ πέριξ τοῦ Ἑρώου τῶν περὶ τὸν ἐν πολέμῳ δημιουργήσασα ἀνθῶνας, ἀνέλαβε δὲ καὶ τὸν κοίτησιν τῶν δρόμων τοῦ χωρίου. Ἐκτός τούτων προτίσταται καὶ ἔργων κοινωνικῆς προοίτιας, δημιουργήσασα καὶ μαθητικὸν φαρμακεῖον.

* Ἐντονος ἐπίσης σημειοῦται ἡ δράσις τῆς ομάδος τοῦ ΕΕΣ. Νεότητος τοῦ Προτύπου Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Τριπόλεως, ἡ ὁποία ἱδρύσας Ταμείον, ἐκδρομῶν καὶ διὰ τοὺς ἀτόρους μαθητὰς, ὠργάνωσε διαλέξεις εἰς τὴν μαθητικὴν βιβλιοθήκην, μαθήματα ὑγιεινῆς διδόμενα ὑπὸ τοῦ Σχολιάστου, ἐτοίμασεν σχολικὸν κήπον διὰ τὴν καλλιέργειαν ἀνθῶν καὶ φυτῶν καὶ προτίσταται διαφόρων κοινωφελῶν ἔργων.

* Εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Ἡγουμένισσῃ μετὰ τὴν ἱδρύσιν τῆς ομάδος τοῦ ΕΕΣ. Νεότητος κατηρτίσθη τὸ πρόγραμμα τῆς δράσεώς της, ἐτέθη δὲ ἀμέσως εἰς ἐφαρμογὴν. Οὕτω ἐδόθησαν τὰ πρῶτα μαθήματα ὑγιεινῆς ἀπὸ τῶν κ. Νομιάτρων καὶ τὰ πρῶτα μαθήματα διατηρήσεως καθαριότητος ἀπὸ τῶν Διευθυντῶν τοῦ Σχολείου, ἐξεδηλώθη δὲ ἐνθουσιασμός μεγάλος ἀπὸ τὰ νεαρά μέλη τῆς Ὀμάδος, ὁ ὁποῖος ὑπόσχεται πολλὰ διὰ τὴν μελλοντικὴν τῆς δράσιν.

* Ἡ Ὀμάς ΕΕΣ.Ν. τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Μικροῦ Βάλτου Κορινθίας ἔφαλε τὰ κάλανδα εἰς τὸ χωρίον καὶ τὰς εἰσπράξεις τῆς διέθεσε πρὸς ἀγορὰν ξηρῶν καρπῶν, ἥτοι σταφίδος, σύκων, καρυδιῶν, ἀμυγδαλῶν, ὡς καὶ ἐλαίου ἵνα τοὺς ἀποστείλῃ εἰς Ἀμερικανόπαιδας τοῦ ΕΕΣ.Ν.

* Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δημοτ. Σχολείου Καστανίδας Βερροίας μᾶς γράφει ὅτι μία ἐβδομάς τοῦ παρελθόντος μηνός, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν «Ἐβδομάδα τοῦ Ε.Σ.», ἀφιερῶθη εἰς τὴν μελέτην τοῦ περιοδικοῦ μας, κατὰ τὰς ὥρας τῶν γλωσσικῶν, διὰ νὰ ἰδοῦν τὰ νεο-

φώτιστα μέλη τῆς ΕΕΣ.Ν. τί κάνουν οἱ ἄλλοι ἐρυθροσταυρίται. Μᾶς προτείνει δὲ ὅπως ἡ Ὑπηρεσία τοῦ ΕΕΣ.Ν. ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας νὰ ἐγκρίνῃ νὰ ὀρισθῇ μία τοιαύτη ἐβδομάς δι' ὅλα τὰ Σχολεῖα καὶ νὰ καθορίσῃ τί πρέπει νὰ διδάσκεται κατ' αὐτήν.

Ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ εἶναι καθ' ὅλα ἀξιέπαινος.

* ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὰ τέκνα τοῦ θερμοῦ φίλου τῆς Ἑλλάδος κ. Gribble ποὺ τελευταῖα ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν Αὐστραλία, τίς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν ἔφαλαν τὰ κάλανδα εἰς τὴν πατρίδα τοὺς καὶ τὸ πρῶτον τῆς εἰσπράξεώς των, ἔλκερον ἐν εἰς Δύο Λίρας, ἀπέστειλαν εἰς τὸν Ε.Ε.Σ. πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου του, καὶ εἰς ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης των διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ὁποία ὑπηρετήσεν ὁ πατέρας της, ὡς μέλος τοῦ Αὐστραλιανοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ τῶν αἰσθημάτων τῶν νεαρῶν ἐρυθροσταυριτῶν εἶναι τέτοια ὥστε νὰ συγκινήσῃ κάθε Ἕλληνα βαθύτατα.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὰ σχολεῖα τὰ ὁποῖα ὀφείλου ἀπάντησιν εἰς λεύκωμα σχολείου τοῦ Ἐξωτερικοῦ, παρακαλοῦνται ὁπως ἀποστέλλουν τὸ ἰδικὸν τῶν λεύκωμα τὸ βραδύτερον μέχρι τέλους Μαρτίου, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀποστολὴ τούτου εἰς τὸ ἀναμένον αὐτὸ σχολεῖον πρὸ τῆς λήξεως τοῦ τρέχοντος σχολικοῦ ἔτους.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ

Ἐπειδὴ παρατηροῦνται μεγάλα καθυστερήσεις εἰς

τὴν ἀποστολὴν ἀπαντήσεων εἰς λεύκωματα σχολείων τοῦ Ἐξωτερικοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀπογοητεύουν ὡς εἶναι φυσικὸν τοὺς ἀλληλογραφοῦντας καὶ κυρίως συντελοῦν εἰς τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς σχολικῆς ἀλληλογραφίας δηλ. τῆς συσφίξεως τῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν ἀπεφασίσθη ὅπως, ὅσα σχολεῖα ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλληλογραφήσου, νὰ σχολεῖα τοῦ Ἐξωτερικοῦ, δηλώνουν δι' ἐπιστολῆς των τὰς χώρας τῆς προτιμήσεως των μέχρι τέλους Μαρτίου 1947.

Μετὰ τὴν δήλωσιν των, τὴν ὁποίαν νὰ ἀναγγεῖλωμεν εἰς τὴν ἐν Γενεῇ ἔχουσιν τῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν διὰ τὰ περαιτέρω, τὰ σχολεῖα δύνανται νὰ συγκεντρώσουν ὑλικὸν διὰ τὸ λεύκωμα, τὸ ὁποῖον δέον νὰ εὑρίσκηται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὸ βραδύτερον τὴν 15ην Ὀκτωβρίου 1947 πρὸς διαβίβασιν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος τῆς χώρας εἰς ἣν ἐστάλη διὰ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Γενεῇ ἡ δὴλωσις τοῦ σχολείου τῆς χώρας καὶ θὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ θῇ εἰς ἡμᾶς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀνάλογον λεύκωμα, ἐκ μέρους σχολείου τῆς αὐτῆς χώρας. Τοιοῦτοτρόπως καὶ οἰκονομία χρόνου ἐπιτυγχάνεται καὶ εἰς τὸν κυρίων σκοπῶν τῶν Ε.Σ.Ν. πραγματοποιεῖται.

Ἐκαστον σχολεῖον δύναται νὰ δηλώσῃ καὶ ἐτοιμάσῃ συγχρόνως λεύκωμα διὰ σχολεῖα πλέον τῆς μίας χώρας.

ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΕΙΣ ΣΧΟΛΕΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ε.Σ.Ν. ἀπεστάλησαν διὰ τοῦ τμήματος Ἐπαρχιῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας τὰ κάτωθι εἶδη:

1) Εἰς τὰ σχολεῖα Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ εἰς τὰ Κέντρα τῶν Κέντρων διανομῶν Θεσσαλονίκης, Κοζάνης, Κοζάνης, Κομοτηνῆς:

Συνολικὰ δῶρα κιβ. 330 ἥτοι κὺτία 15.840.
Κιβώτια με σχολικὰ εἶδη τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ε.Σ. 428.

Φαρμακεῖα Καναδικοῦ Ε.Σ. κιβ. 1016,
Πάμπλουμ δέματα 87 ἥτοι κὺτία 4176.

2) Εἰς τὰ σχολεῖα Ἠπείρου καὶ εἰς παρὰ τὴν τῶν Κέντρων διανομῶν Ἰωαννίνων, Ἄρτης, Πρεβέζης:

Σχολικὰ δῶρα κιβ. 66 ἥτοι κὺτία 3.168.
Κιβώτια με σχολικὰ εἶδη τοῦ Α.Ε.Σ. 274.

Φαρμακεῖα Καναδικοῦ Ε.Σ. κιβ. 141.
3) Εἰς τὰ σχολεῖα Θεσσαλονίκης καὶ εἰς παρὰ τὴν τῶν Κέντρων διανομῶν Λαρίσης, Βόλου, Τρικκάλων, Καρδίτσας, Καλαμπάκας:

Σχολικὰ δῶρα κιβ. 127 ἥτοι κὺτία 6.096.
Κιβώτια με σχολικὰ εἶδη τοῦ Α.Ε.Σ. 77.

Φαρμακεῖα Καναδικοῦ Ε.Σ. κιβ. 436.
Πάμπλουμ δέματα 55 ἥτοι κὺτία 2640.

4) Εἰς τὰ σχολεῖα Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ εἰς παρὰ τὴν τῶν Κέντρων διανομῶν Αἰφίσσης, Καρπενησίου, Λαμίας, Ναυπάκτου, Μεσολογίου, Ἀγρινίου, Λαοδεῖας:

Σχολικὰ δῶρα κιβ. 45 ἥτοι κὺτία 2160.
Κιβώτια με σχολικὰ εἶδη τοῦ Α.Ε.Σ. 58.

Φαρμακεῖα Καναδικοῦ Ε.Σ. κιβ. 384.
Πάμπλουμ δέματα 10 ἥτοι κὺτία 480.

5) Εἰς τὰ σχολεῖα Πελοποννήσου καὶ εἰς παρὰ τὴν τῶν Κέντρων διανομῶν Κορίνθου, Ναυπλίου, Τριπόλεως, Πύργου, Πατρῶν, Καλαβρύτων, Σπάρτης, Κολοῦνας:

Σχολικὰ δῶρα κιβ. 219 ἥτοι κὺτία 10.512.
Φαρμακεῖα Καναδικοῦ Ε.Σ. κιβ. 682.

Κιβώτια με σχολικὰ εἶδη τοῦ Α.Ε.Σ. 5.
Πάμπλουμ κιβώτια 3 ἥτοι δέματα 144.

6) Εἰς τὰ σχολεῖα Κρήτης καὶ εἰς παρὰ τὴν τῶν Κέντρων διανομῶν Ἡρακλείου, Ρεθύμνου, Χανίων, Ἀγίου Νικολάου:

Κιβώτια με σχολικὰ εἶδη τοῦ Α.Ε.Σ. 226.
Φαρμακεῖα Καναδικοῦ Ε.Σ. κιβ. 222.

7) Εἰς τὰ σχολεῖα Νήσων Ἰονίου καὶ εἰς παρὰ τὴν τῶν Κέντρων διανομῶν Κεφαλληνίας, Λευκάδος, Κερκύρας, Ζακύνθου:

Σχολικὰ δῶρα κιβ. 53 ἥτοι κὺτία 2.544.

Κιβώτια με σχολικὰ εἶδη τοῦ Α.Ε.Σ. 64.

Φαρμακεῖα Καναδικοῦ Ε.Σ. κιβ. 62.

8) Εἰς τὰ σχολεῖα Νήσων Ἀγίου καὶ εἰς παρὰ τὴν τῶν Κέντρων διανομῶν Κάστρου, Λήμνου, Μυτιλήνης, Χίου, Σύρου:

Σχολικὰ δῶρα κιβ. 67 ἥτοι κὺτία 3.216.

Κιβώτια με σχολικὰ εἶδη τοῦ Α.Ε.Σ. 84.

Φαρμακεῖα Καναδικοῦ Ε.Σ. κιβ. 188.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐνδιαφέρουσα τὰ Σχολεῖα

Ὅσοι ἐκπαιδευτικοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ὀργανώσουν Ε.Σ.Ν. εἰς τὰ Σχολεῖα τους, ἄς ζητήσουν ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, Σόλωνος 39, νὰ τοὺς στείλουμε ἀντίτυπον τοῦ βιβλίου «Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος» καὶ ἀφοῦ τὸ μελετήσουν προσεκτικὰ νὰ καταστρώσουν ἐν συνεννοήσει με τοὺς μαθητὰς των καὶ τὴν τοπικὴν Ἐπιτροπὴν Ε.Σ.Ν. ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου, τὸ πρόγραμμα ἐργασίας τῶν μαθητῶν των, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξυπηρετήσῃ καλλίτερον τὸν ἐκπαιδευτικὸν σκοπὸν.

Παρακαλοῦμεν ἀκόμη νὰ γνωρίσουν τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν πρόγραμμα εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Ε.Σ.Ν. (Σόλωνος 39).

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

—Μήπως ἔχεις κανένα διαμέρισμα γιὰ νοίκιασμα;
—Τί νὰ τὸ κάνης; Ἀφοῦ ἔχεις.
—Ναί, ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἐγκαταστήσω ἕνα μεσιτικὸν γραφεῖον.

—Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἡ ζωγραφικὴ σας. Ἀλλὰ γιατί ὁ ἥλιος δὲ φωτίζει τόσο καλά;
—Γιατὶ τὸ μοντέλλο μου ἦταν ἕνα κεφαλοτύρι.

Ἡ κυρία.— Πάρε πενήντα δραχμές, δὲν ἔχω ἄλλα γιὰ νὰ σοῦ δώσω ἑκατό.
Ὁ ζητιάνος.— Δὲν πειράζει, κυρία, μοῦ χρωστᾷτε τὴ διαφορά.

Μεταξὺ λωπαδυτῶν:

—Θὰ πάω νὰ τὸν ρωτήσω τί ὥρα εἶναι καὶ ἔτσι θὰ τοῦ βουτήξω τὸ πορτοφόλι.
—Καλὰ ποῦ δὲν πᾶς γιὰ τὸ ρωλεὶ του, γιατί τοῦ τῶχω βουτίζει ἐγὼ.

—Βλέπεις, μικροῦλα μου, αὐτὸ τὸ μεγάλο ψάρι δὲν τρώει παρὰ μόνον σαρδέλλες...

—Μὰ πῶς τὰ καταφέρνει καὶ ἀνοίγει τὰ κουτιά;

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 1

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Ε								Ε
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9	Σ								Ν

Τα 4 άκρογωνιαία γράμματα είναι παρμένα από το έμβλημα του Ίδρυματός μας.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Έτσι ονομάζεται ο Θεός στής προσευχές μας.
3. Ναύαρχος της Σπάρτης (κλιτ. και λανθασμ. όρθογρ.).
5. Η Έλλάς έδωσε τη... — Θεός του Όλύμπου (έκ της δημοτ.).
7. Το έκράτει ο Έρμης.
9. Έτσι ονομάζουν αυτόν τον γέλωτα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ο Έρυθρός Σταυρός της Νεότητος είναι...
3. Πόλις της Μ. Ασίας—Δύο όμοια σύμφωνα και ένα φωνήεν.
5. Αύλακι.—Τό πρώτον συνθετικό γεωγραφ. όρου.
7. Τρία γράμματα από την λέξιν νωδός.—Όμοια.
9. Είς αυτήν έγινοντο τα περίφημα μυστήρια.

(Γ. Σακκάς)

ΤΡΙΓΩΝΑ

- 1) Νήσος του Αιγαίου
- 2) Βασιλεύς της Σπάρτης
- 3) Όργανον όσφρήσεως (καθαρευούσα)
- 4) Άνιφορικη άντωνυμία (άρχ.)
- 5) Γράμμα που έχουν όλοι οι *

Άποστολεύς: Β. Άβδελίδης (Καρδίτσα)

- 1) Πρωτεύουσα Ευρωπαϊκού Κράτους
- 2) Προϊόν του γάλακτος
- 3) Άπ' αυτά έχει άρκετά ή Έλλάς
- 4) Νότα μουσικής
- 5) Φωνήεν *

Άποστολεύς: Κ. Καραδημήτρης (Άθήναι)

ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Είμαι όπλο των άρχαίων
μ' άν την κεφαλή μου άλλάξης
και τό τελευταίο γράμμα
μόνο στην όρθογραφία,
κάνε ό,τι σου πούν μονάχος
πριν τό κάνης με τη βία.

Άποστολεύς: Κ. Καραδημήτρης (Άθήναι)

«Είς τό προσεχές αι λύσεις»

Η ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΣ

Άπό τά γράμματα, από όσα πρόφορικά μας είπαν οι νεαροί άναγνώσται μας και, τό σπουδαιότερον, από της θερμές έκφράσεις που μετεχειρίσθησαν διά νά χαιρετήσουν την επανέκδοσι του Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού Νεότητος, έπειτα από την άναγκαστική του διακοπή στους θερινούς μήνες, είδαμε και έπιστέψαμε πραγματικά πόσο έχάρηκαν όλα τά παιδιά που τό διαβάζουν και με τι πραγματικό ένθουσιασμό τό υπεδέχθησαν, και διά την εμφάνισίν του, και διά τό περιεχόμενον του, που παρουσιάζει ικανή διαφορά από άλλους.

Τό γεγονός αυτό, —που άποτελεί την καλλίτερη ικανοποίησί μας διά της φροντίδες που καταβάλαμε, τιμῶν δέ έξ' ίσου και όλα τά καλά παιδιά, που αύθόρμητα έννοιωσαν την χαρά που μας έδειξαν — μας δίδει την μεγαλείτερην ήθικην ένίσχυσιν διά νά συνεχίσωμεν, υπό τό ίδιον πνεύμα, νά καταβάλλωμεν ζωηρές της προσπάθειές μας διά νά τους δίδωμεν κάθε μήνα την ίδια χαρά, με τό κάθε φύλλον μας, που θα φθάνη στά χέρια τους, με περιεχόμενον όσον μπορούμε καλλίτερα βελτιωμένον.

Τά τεύχη που έτυπώθησαν τον περασμένον μήνα διετέθησαν όλα, μέχρι σημείου ώστε μόνον τά άπαράτητα νά μείνουν διά τό άρχεϊον μας. Άλλά τό ένδιαφέρον μας διά τό γεγονός αυτό, όσονδήποτε ικανοποιητικών και άν είναι, δι' ήμῶς έρχεται έντελώς σέ δευτερεύουσα μοίρα. Έκείνο που μας ικανοποιεί άπόλυτα είναι ή χαρά, ό ένθουσιασμός και ή βαθειά κατανόησις που έδειξαν οι νεαροί μας φίλοι, πράγμα που, τό ξαναλέμε, μας συνεκίνησε ιδιαίτερα και διά τό όποϊον θερμά τους ευχαριστούμε, από την στήλην αυτήν, αφού μας είναι τόσο δύσκολον νά ευχαριστήσωμεν κάθε έναν χωριστά.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

«ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Του κ. ΚΥΡΟΥ Α. ΚΥΡΟΥ

Όπως μαρτυρείται από την όλην εμφάνισιν, έπειτα από μελέτην, προσεκτικήν επιλογήν, έξονυχιστικήν εργασίαν και με την καλλιτεχνικήν συνεργασίαν του κ. Μ. Παπαγεωργίου, διά την εικονογράφισιν, έκκυκλοφόρησε όλίγον προ των Χρισ'ογενώνων τό βιβλίον του κ. Κύρου Α. Κύρου, «ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ», τό όποϊον νομίζομεν πως είναι προορισμένον νά άγαπηθῇ όχι μόνον από τους μικρούς, αλλά και τέρψη και πολλούς από τους μεγάλους.

Μέσα εις τάς 300 σελίδας του βιβλίου εύρίσκονται 28 από τά ωραιότερα παραμύθια, παρμένα από της καλλίτερες Έλληνικές και ξένες συλλογές. Μέσα σ' αυτές θα ύπάρχεν, όπως δέν είναι δύσκολον νά τό καταλάβῃ κανείς, ένας πολύ-πολύ μεγάλος αριθμός συγγραφέων θα έδυσκολεύθη νά επιλέξη τά καλλίτερα παραμύθια και αυτό με κάνει νά φαντασθώ πόσο ό συγγραφέας θα έδυσκολεύθη νά επιλέξη τά καλλίτερα μεταξύ όλων αυτών, άκόμα δέ περισσότερον διά νά μεταφῇ, — άς τό δεχθώμεν έτσι άν και πρόκειται, νομίζω, γιά καθαρή συγγραφική εργασία —, όσα εξέλεξε εις ένα τύπον, ό όποιος νά προσαρμόζεται εις τό δικό μας κλίμα, τάς συνθήκας της ζωής και έν γένει την υιοτροπίαν του ίδιού μας παιδοκόσμου, ή όποια είναι τόσο φυσικόν νά διαφέρη από την των άλλων παιδιών, τά όποια ζούν και άνατρέφονται σέ άλλα κλίματα και με τελείως διαφορετικές συνθήκες.

Ο κ. Κύρος Α. Κύρου έδωσε μίαν τοιαύτην πνοήν εις τό σύνολον της εργασίας του, ώστε αυτή πρόκειται νά άφήσῃ άσφαλώς εποχήν εις την βιβλιογραφίαν του παιδοκόσμου. Όλα προδίδουν, πως έπρόσεξε τά πάντα' επιλογήν, τύπον μεταφοράς και ιδιαίτερα τό λεκτικόν, ώστε όλα τά παραμύθια νά γίνουν νοητά και νά διασκεδάσουν τό παιδικό μυαλό, χωρίς νά τό κουράσουν, με όλον αυτόν τόν πλούσιον φανταστικόν κόσμον, που του χαρίζουν. Και είναι γνωστόν, τουλάχιστον από όσους έχουν συνάισθησιν του έργου που επιτελούν, πόσον είναι δύσκολον νά επιτευχθών όλα αυτά μαζί και νά βρεθῇ ό κατάλληλος τρόπος νά άπαρμεληθῇ από τους δικούς μας άθρώπους του πνεύματος, όχι μόνον τώρα, με την θύελλαν ή όποια έπέρασε από την χώραν, αλλά και από πολύ πριν.

Και εδώ, στο σημείον αυτό, παρ' ότι εύσυνείδητα πρέπει νά άναφέρω ότι μεταπολεμικώς κάποια κινήσις παρέτηρήθη και αυτή από έκδότας υπό μορφήν περιοδικών και βιβλίων διά πολύ μικρά παιδιά, διά την παροχήν πνευματικής τροφής εις τόν παιδοκόσμόν μας, πρέπει χαρακτηριστικά νά τονισθῇ ότι ή εργασία του κ. Κύρου Α. Κύρου, διακρίνεται και προβάδιζει, δι' όλας τάς άρετάς αι όποια την πλαισιώνουν.

Μία τοιαύτη ώραία εργασία θα έπρεπε νά περάσῃ από τά χέρια όλων των παιδιών μας, πράγμα που νομίζω πως θάναί κάπως δύσκολον νά γίνη με την ύψηλην τιμήν την όποϊαν έχει, λόγω της πολυτελούς της εμφάνισεως. Είναι τό μόνον ελάττωμα τό όποϊον θα ήδύνατο κανείς νά εύρη εις αυτήν. Άλλά τό ελάττωμα αυτό δέν είναι άθεράπευτον. Μία έκδοσις λαϊκή και όλιγώτερον, πλούσια εικονογραφημένη θα τό διώρθωνε άσφαλώς.

«Ο ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ ΚΑΙ Η ΚΑΚΑΡΟΥΚΑ»

Του κ. ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Έκτός από τό βιβλίον του κ. Κύρου Α. Κύρου, διά τό όποϊον γράφομεν παραπάνω έπροσέξαμεν ιδιαίτερος, γιατί ξεχωρίζει πραγματικά, τό υπό τόν άνωτέρω τίτλον νέον πρωτότυπον μυθιστόρημα του εύθυμονόφου κ. Νίκου Β. Ρούτσου, που έκκυκλοφόρησε τελευταία. Είναι μία φανταστική ιστορία, γεμάτη περιπέτειες και ένδιαφέρον που έχει γραφή με πολύ χιούμορ και ευχάριστον σατυρικήν διάθεσιν. Δέν έύρω μάλιστα άν θαπρεπε νά τονίσω πως είναι τό πρώτον παιδικόν βιβλίον του είδους αυτού, που έκδίδεται εις την ελληνικήν γλώσσαν, γραμμένον από Έλληνα.

Τά παιδιά μας, δυστυχώς, έως τώρα ήσαν συνησμένα νά δέχονται άνιαρά κατασκευάσματα με δρώντα πρόσωπα Δράκους και Μάγισσες, των όποιων τάς πράξεις δέν έκαρκτηρίζε καμία άληθοφάνεια ή λογική δυνατότης, πο χειρότερον δέ, ως επί τό πλείστον, δέν άφήνιν καίνα ήθικόν συμπεράσμα. Κάποτε μάλιστα γεννούσαν τόν φόβον και την δειδαμόνιαν με τά όποια έδηλητηριάζοντο αι παιδικαί ψυχαί, που ζητούσαν τέρψη και ψυχαγωγία.

Δι' όλα αυτά πιστεύω πως με τό νέον λογοτεχνικόν είδος, τό όποϊον ένκαμπιάζει ό συννοραφέας, τά παιδιά μας θα βρίσκουν όχι μόνον άφθονον τροφήν διά την ψυχαγωγίαν που όσον τους λείπει και είναι — άν υπορώ νά τό είπω έτσι — τό άπαραίτητον λίπασμα, διά νά άσπυχθῇ και νά καρποφορήσῃ ή ψυχή και τό μυαλό τους.

Έκείνο τό όποϊον ιδιαίτερος χαρακτηρίζει τό έργο του κ. Ρούτσου είναι ότι και ή πλήρης ένδυσφύροντος ύπάρσεως και ή εύθυμη και σατυρική πλοκή της, άποτελούν δι' αυτόν όχι τόν σκοπό, αλλά τό μέσον. Λιότι σκοπός του είναι ή ύνιχη ήθική δδασκαλία, που δέγονται τά παιδιά, χωρίς νά τό υπομείνωσθουν. Όταν μάλιστα τελώσ' τας, έπειτα από τό άφύπτιστον ένδυσφύρον του βιβλίου, διαβάσουν και την τελευταίαν σελίδα, θα είναι εις θέσιν νά βγάλουν μόνον τους τό ήθικόν συμπεράσμα διά την ζωήν και τόν κόσμον.

Έτσι, τό νέον μυθιστόρημα του κ. Ρούτσου, άποτε-

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Άριθ πρωτ. 11452

Έν Άθήναις 10—2—1947

Πρός

τους κ.κ. Γεν. Έπιθεωρητάς των Σχολείων Μέσης και Στοιχειώδους Έκπαιδεύσεως, τους Διευθυντάς των Παιδαγωγικών Άκαδημιών και των Πειραματικών Σχολείων Άθηνών και Θεσσαλονίκης, τους Διευθυντάς του παντός τύπου σχολείων Μέσης Έκπαιδεύσεως (Δημοσίων και Ίδιωτικών), τους Έπιθεωρητάς των Δημοτικών σχολείων και τους Διευθυντάς των δημοσίων και ιδιωτικών δημοτικών σχολείων.

Έχοντες ύπ' όψει τάς κειμένας «περί διδακτικών κλπ. βιβλίων» διατάξεις, συνιστώμεν την άνάγνωσιν παρά των μαθητών του μηνιαίου περιοδικού του Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού Νεότητος, διότι τουτο προάγει τους σκοπούς της πνευματικής και ήθικης άγωγής

Ο Υπουργός
Α. ΠΑΠΑΔΗΜΟΣ

Η ΛΕΥΚΑ

Πλούσια, άσπμμένα είναι τά φύλλα της,
και στο κορμί και στα κλωνάρια
ζώνες, βραχιόλια της φορεί άσπμόδετα
μαργαριτάρια.

Τό άγέρι που φυσῇ, των φύλλων της
τόσο άλαφρό τό θρούσμα κάνει,
που λές: άντι γιά φύλλα μεταδόφαντο
φορεί φουστάνι.

Γιά νά μας χαιρετῇ στο διάβα μας
δίφωνη μουσική της έχει:
κατάκορφα ένα σπίνον, και στη ρίζα της
νερό που τρέχει.

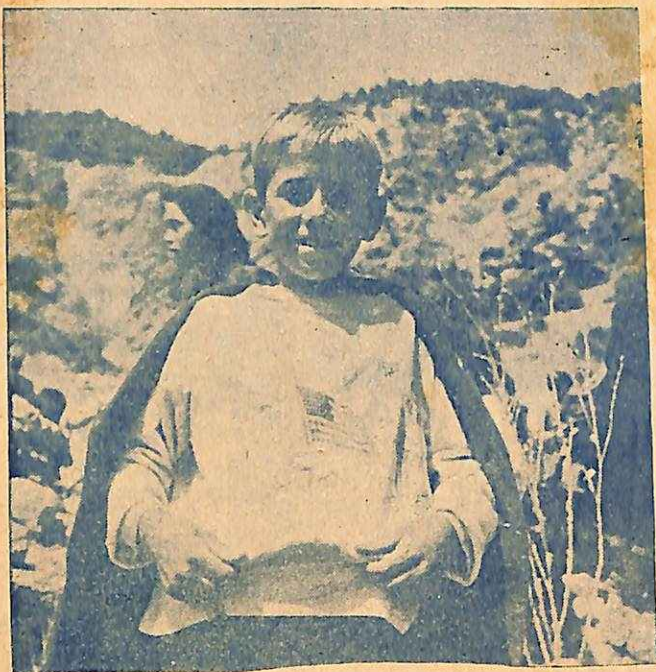
Ο ήσκιος της, μεσημεριάτικος,
στά πόδια μας όλόγυρα, ίδια
σαν έκκλησις βυζαντινής χιλιόμορφα
στρώνει ψηφίδα.

Περήφανη, δέ βλέπει γύρω της
κι' ούτε στη γή θέλει νά σκύψῃ,
κ' οι κλώναι της, σά χέρια που προσεύχονται,
μας δείχνουν τά "Υψη.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

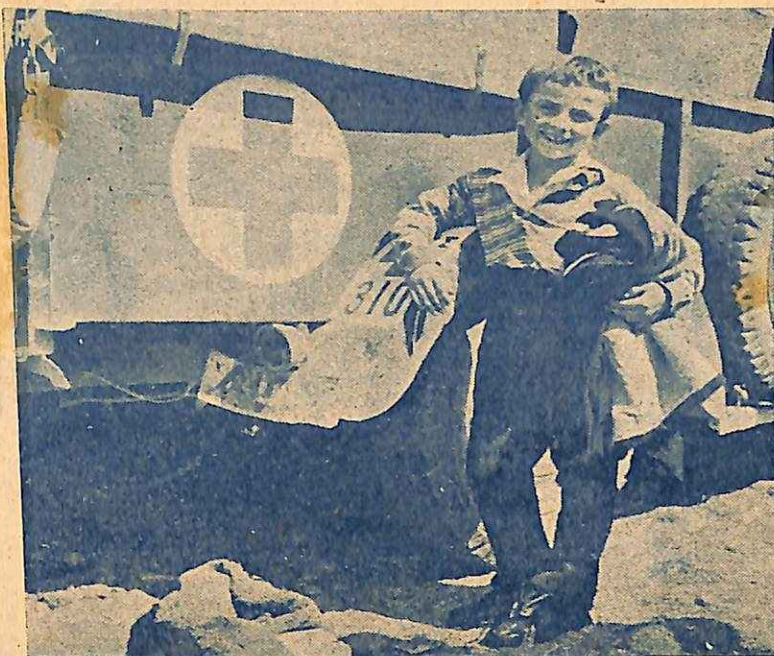
Λεί μίαν ευχάριστον ήθικοπλαστικήν. — άς την ποίμε. — παγίδα διά τά παιδιά, που ένφ πραγματικά διασκεδάσουν διαβάζοντάς το, συγχρόνως δέ διδάσκονται πολλά απ' εκείνα, τά όποια δέν περιλαμβάνονται στο πρόγραμμα δδασκαλίας, που είναι υποχρεωμένος νά ακολουθήσῃ ό Διδάσκαλος.

Π. Ε. ΣΕΓΔΙΤΣΑΣ

Ένας μικρός Ήπειρώτης χωρικός καμαρώνει με τὸ καινούργιο πουλόβερ, πὸν ἔχει ἐπάνω τὴν Ἀμερικανικὴ σημαία καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ στρατηγοῦ Mc Arthur.

Φωτογρ. Φ. Μπούκα

Ὁ μικρὸς Γιάννης Κόλιας ἔχει ἓνα εὐτυχισμένο χαμόγελο γιὰ τὰ καινούργια ρούχα πὸν ἔπῃρε στὴν διανομὴ ἱματισμοῦ.

Φωτογρ. Φ. Μπούκα

Τυφλὰ παιδάκια μαθαίνουν νὰ διαβάζουν διὰ τῆς ἀφῆς ἐπάνω σὲ εἰδικὰ βιβλία.

(American Junior Red Cross News)